

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CVII. De Ritibus, ceremoniis, usibus, & consuetudinibus in Regnis
Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi Indiarum Orientalium obsercandis,
seu vitandis, permittendis, aut abolendis: Confirmantur ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

1744.
Dat. die 29.
Aug. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragésimo quarto, quarto Kalendas Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

VISA DE CURIA.
J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 26. Septembris ejusdem Anni.

De Ritibus, Cæremoniis, Ulibus, & Consuetudinibus in Regnis Madurensi, Mayssurenfi, & Carnatenfi Indiarum Orientalium observandis, seu vitandis, permittendis, aut abolendis. Confirmantur Prædecessorum Decreta: Et ad nova Postulata dantur oportuna Declarationes, & Responiones.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Procerium.

Pontificis studium pro munda Fidei & discipline puritate, & Ecclesiæ concordia.

OMNIUM sollicitudinum, quæ demandatum Nobis, Divino prorsus consilio, nulloque merito nostro, supremi universalisque Patris munus gravissimum præter modum, formidandumque constituunt, potissima sanè, quæque magis animum nostrum exciunt, Nosque perpetuo trepidantes, & anxios habet, ea est, ut conceditum Nobis Fidei depositum, integrum, illibatamque servemus; ideoque omne studium nostrum operamque in id conferamus, ut latè diffusentes super faciem Terræ Cœlestis doctrinæ latices nullo aut corruptelæ luto, aut erroris insiciantur veneno, dumque Evangelica lux undequaque diffunditur, nulla fortè Gentilitatis superstitione obumbratur; atque ut ii, quos è potestate tenebrarum erutos, confractis ferreis infidelitatis vinctibus, in admirabile lumen suum vocavit misericors Deus, in spemque evexit æternæ salutis, & hereditatis, corde credentes ad justitiam, operibusque quod credunt comprobantes, & mystici Corporis Christi, quod est Ecclesia, digna se membra exhibentes, id ipsum dicant, ut Apostolus exoptabat ardentè, & sint perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Hinc cum primum Altissimo placuit humilitatem nostram ad summi Apostolatus apicem evehere, nulli unquam labori parere decrevimus, quem non solum ad propagandam in omnem Terram Fidei, & salutis scientiam, sed etiam ad unitatem spiritus, & doctrinæ inter Fideles ubique fovendam & confirmandam, vel sibi opus esset, reconciliandam & stabilendam, opitulante Deo, proficuum & necessarium fore deprehenderemus.

Refert diffensiones super observantia variorum Rituum in Missionibus Indiarum abortas.

§. 1. Verum quum eam ob causam ad extremas usque Orbis Terræ Plagas mentis nostræ obtutus, dirigeremus, eosque peculiariter figeremus in novella illa germina Christianitatis, quæ Divinâ irrorante gratiâ, in novis Ecclesiis Regnorum Madurensis, Mayssurenfis, & Carnatenfis dudum pullularunt, non parvam Nobis inde laborum, atque curarum materiem allatum iri verebatur, dum animo recenseremus quantum, & quam diu Apostolica Prædecessorum Nostrorum desudasset industria, ut ex recens coalescentibus prædictorum Regnorum Ecclesiis, vanarum observationum, rituumque à Christiana Religione abhorrentium zizaniam radicibus evellerent, atque importunas controversias inter

factos ipsos Regionum illarum Operarios in rem gravi exortas, &, quod magis dolendum erat, inimici hominis opera, nostris adhuc temporibus perstantes, componerent, atque eliminarent. Attamen fiduciam nostram collocantes in Domino, qui humanos animos, ubi vult, fortiter, suaviterque inflectit; potissimum verò quum, delatis ad Nos argumentis filialis obedientiæ, qua plerique illarum Partium Missionarii suprema hujus Apostolicæ Sedis Decreta se excipere professi sunt, Nobis expositum fuit, ad omnes demum iis de rebus controversias sedandas, ac prædictarum Ecclesiarum statum componendum, atque firmandum, nil aliud jam reliquum esse, quam ut ad nonnulla postulata, quæ ex parte aliquorum Operariorum hujusmodi Nobis proponebantur, congruæ resolutiones, & responiones, Apostolicâ auctoritate prodirent; magnam in spem erecti sumus, fore ut, sublatis per opportuna rescripta propositis dubitationibus, ac finitivis demum nostris & hujus Apostolicæ Sedis mandatis atque præceptis editis, ac promulgatis, optatus aliquando finis imponeretur diuturnis molestisque dissensionibus, quæ Prædicationis Evangelicæ in prædictis Regnis olim disseminatæ fructum latè inscientes, ipsaque novarum Ecclesiarum soboles vehementi discordiarum turbine agitantes, eò rem adduxerant, ut tot Verbi Dei præcones eximii sine causa adhuc laborasse, largosque sudores, & sanguinem ipsum frustra effudisse viderentur.

§. 2. Ut enim multa prætereamus, quæ retroactis temporibus hac in re acciderunt; graviores, quas innuimus, controversiæ hoc ipso inunte sæculo eruperunt, seu potius renovatæ fuerunt, quum à fel. record. Prædecessore Nostro Clemente Papa XI missus, ad Oram Coromandeli appulit bo. mem. Carolus Thomas, tunc Patriarcha Antiochenus, cum potestate Legati à Latere in Indiis Orientalibus Commissarius, & Visitator Apostolicus, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Turnonius nuncupatus. Is enim, eò cum appulisset, ad trutinam vocatis nonnullis cæremoniis, quæ ab aliquibus Missionariis observabantur, vel permittebantur, ab aliis verò tamquam Christianæ pietatis spiritui minimè conformes rejiciebantur, unde discordiarum, & funestissimarum disputationum semina; exploratis, eâ, qua par erat, diligentia, factis & circumstantiis, è re Christiana esse, sui que Officii partes exigere judicavit, plures hujusmodi cæremonias gravi interdito proscribere, atque damnare; latoque Edicto, seu Decreto, certam Missionariis normam præscribere, quam in excolendo Dominico illo Agro cuncti servarent, ut Divini Verbi semen, præcis loto, & vepribus, altas agere radices, & felicissimè posset propagari. Quod quidem à se editum Decretum à Missionum illarum Provincialibus, & Superioribus, sub poena Excommunicationis latæ sententiæ, à cæteris verò Subditis Missionariis, sub poena suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ, inviolabiliter observari & executioni mandari præcepit, donec aliter Apostolica Sedes provideret. Exemplum autem Decreti ejusmodi est, videlicet:

§. 3. Carolus Thomas Maillard de Tournon, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Antiochenus, Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divina Providentia Papæ XI. Prælati Domesticus, ejusque Pontificio Solio Assistent, necnon Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem Consultor, ac in Indiis Orientalibus, & Sinarum Imperio, finitimisque Insulis Commissarius, & Visitator Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c.

Inter graviores, quibus premimur, curas pro Apostolici Visitatoris munere nobis, licet tanta

1744.

Quas per præsentium publicationem extinguendas esse non sine causa confidit.

Appulsi bo. mem. Card. de Tournon, Commissar. Apostol. ad Indias Orientales.

Ejusdem iudicium, & Decretum super Ritibus Malabaricis.

Tenor Decreti ab editi Pudicerii die 23. Junii 1704.

Procerium.

1744.

oneri in paribus, in iuncto, ea sanè est præcipua, cum nos huc missos esse consideramus ad expurgandum Dominicum agrum à zizaniis novella Christi germina suffocantibus, & de alienis peccatis rationem esse reddituros, qui æternam Dei ultionem pro nostris nunquam satis expiandis iure formidamus: Quamobrem statim atque ad has Indiarum oras apulimus, mentis nostræ oculos per vastissimas illas Orientales Regiones circumferentes, dum corpus pertinaci morbo jaceret detentum, Missionum necessitates undique inquirere curavimus, ut iisdem pro viribus de opportuno remedio prospiceremus. Et quidem merito inter primas nostræ sollicitudini occurrerunt novæ Domini vinea in Regnis Madurensi, & Maissur, recentiusque Carnatenis, iisdem ferè legibus, parique labore, ab Evangelicis Societatis Jesu Operariis Lusitanis, & Gallis plantata, ubi inter Ethnicorum, atque Gentilium persecutiones, ac inter tot vitæ asperitates, virentes germinant Evangelii palmites, assiduis Missionariorum sudoribus irrigati. Illuc sanè fuissemus, non minùs laboris, quàm gaudii in Christo Jesu participes esse vehementer cupientes, nisi hoc nobis diuturna infirmitas prohibuisset. Quod autem per nos ipsos immediate obtinere non licuit, exhibitum erga nos, & Sanctam Sedem Apostolicam obsequium à Patribus Venantio Bouchet Carnatenis Missionis Superiore, & Carolo Michaële Bartoldo Madurensi Missionario, viris doctrina, & propagandæ Fidei zelo præstantibus, opportunè suppeditavit. Enim verò cum ab illis, in moribus, lingua, & Religione istarum Regionum ex longa in his vitæ consuetudine apprime versatis, plura certius cognoverimus, quæ eosdem palmites enerves reddant, & fructu vacuos, utpotè qui Gentilium vanitatibus magis inbareant, quàm vitæ, quæ est Christus; in multo experimento tribulationis abundantia gaudii nostri fuit. Rebus itaque maturo examini suppositis, dictisque Patribus oretenus ac in scriptis fuse auditis, atque Dei ope publicis precibus implorata, ut Fidei puritati, spiritalique Christianorum proventui salubriter in Domino consulamus, utque fiat oblatio Gentilium accepta, & sanctificata in Spiritu Sancto, ad præsens Decretum auctoritate Apostolica, etiam cum facultate Legati de Latere, devenimus.

Referuntur causæ edendi Decretum hujusmodi, in quo statuit, ut infra.

I. De Baptismo. Quod in eo administrando non omittantur Sacramentalia.

Quod Baptizando imponatur nomen alicujus Sancti.

Et generaliter nomina rerum Sacrarum non depraventur.

Quod collatio Baptismi Infantibus non protrahatur.

Et à Sacramentorum administratione exordium sumentes, districte prohibemus, ne in baptizandis tam pueris, quàm adultis cujuscumque sexus, & conditionis, omittantur Sacramentalia, sed omnia palam adhibeantur, & signanter saliva, sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica traditione Catholica Ecclesia recepit, ac ob recondita in his sacris ceremoniis Divinæ erga nos bonitatis mysteria, sanctè, & inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ Universalis Romane Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis factò, ob diversas rationes, & circumstantias, minime obstantes.

Item præcipimus, ut juxta laudabilem Ecclesiæ consuetudinem semper imponatur Baptizando à Baptizante nomen alicujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdicitis nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Pœnitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophyti hætenus appellari consueverant, antequàm essent per Baptismum Divinæ Gratiæ renati. Nec Parochis, seu Missionariis sub quovis pretextu liceat, Crucis, Sanctorum, & rerum Sacrarum nomina per translata immutare, nec ea ullo idiomate explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis latine significationi liquidò, & admissum respondeant.

Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorumdem incurià sæpe sapius diù protrahi, non sine maximo dictorum Infantium salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut Sacrorum Canonum memores, terminum breviorè, quàm fieri possit, attentis circumstantiis, Genitoribus præstent, graviter con-

scientiam eorum onerantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Ecclesiam deserant sacro fonte ablucendos.

Præterea cum moris hujus regionis sit, ut Infantes sex, vel septem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de præsentì contrahant per impositionem Tally, seu aureæ tessere nuptialis, uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, ne hujusmodi irrita matrimonia inter Christianos fieri permittant, nec Sponsos sic conjunctos cobabitare sinant, donec completa legitima ætate, & explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiæ, juxta formam à Sacro Concilio Tridentino præscriptam, verum, & Canonicum matrimonium contraxerint. Et quoniam apud peritiores impia illius Religionis Sectatores Tally præfertur imaginem, licet informem, Pulleyaris, sive Pyllajaris Idoli nuptialibus ceremoniis præpositi; Cumque dedecet Christianas mulieres talem effigiem collo deserre in signum matrimonii; districte prohibemus, ne in posterum audeant Tally cum hac effigie collo appendere; & ne uxores innupte videantur, poterunt uti alio Tally, vel Sanctissime Crucis, vel Domini Nostri Jesu Christi, vel Beatissime Virginis, vel alia quavis religiosa imagine ornato: Et cum superstitione non careat funiculus centum & octo filiis compositus, & croceo succo delinitus, quo plerique dictum Tally appendunt; prohibemus etiam dictorum Filiorum numerum, & unctiorem.

Ceremoniæ etiam nuptiales juxta harum regionum morem tot sint, tantaque superstitione maculate, ut tutius remedium aptari non possit, quàm eas omnino interdicens, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant; & difficillimum sit eas à superstitionis expurgare. At verò ut faciliori conversionum via, & Neophytorum commodo, quantum fieri potest in Domino indulgeamus, Missionariis, & præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentis, severiorique calculo, superstitionis omnia à dictis ceremoniis expungant, itau nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, & Gentilium superstitionem redeolat; & signanter præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Arefciomara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi præscripta qualitas, varietur; Circuli super caput Sponzorum ad tollenda maleficia, omittantur; Et quod de ferculis diximus, de luteis vasis ibidem adhiberi solitis à nobis dictum, & prohibitum intelligatur; fructus etiam, vulgò dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitas, vel infortunii auspicia Gentiles temere ducunt, vel omnino à Christianorum nuptiis rejiciatur; vel saltem, si illum comedere velint, non publicè, sed secreto, & extrà solemnitate aperiantur ab iis, qui Evangelicæ luce edocli, ab hujusmodi auspicio deliramento sunt alieni.

Nullus ritè, & sufficienter dispositus arceatur à Sacramento penitentiæ, ad peccatorum remissionem, tanquam instrumento divinæ Misericordiæ, à Christo Domino instituto, & signanter mulieres menstrualis morbo laborantes; non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium, cum hæc Sacramentalis vera anima purificatio, & non alia, sit attendenda à Christianis, eorumque Pastoribus; quibus præterea non liceat nec per se ipsos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dicto purificationis tempore. Dedecet etiam Christianæ Virginis honestatem prima vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, ac inverecundè publicare, usque Ethnicorum more & ritu, in ejus domum collectis, super re tam sordida festum instituire; Quocirca hujusmodi celebritates & ritus orthodoxis puellis penitus interdiximus, & abolemus; Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Geni-

1744.

II. Matrimonia non contrahantur ante pubertatem.

Prohibetur Mulieribus usus Tally ad instar Gentilium.

Et funiculi 108. filiorum.

Nuptiarum Ritus ab omnibus superstitione expurgentur.

Fructus, vulgò Cocco, non frangatur ad captanda auspicia.

III. Mulieres non arceantur à Sacramentis ex causa menstruæ purificationis.

Damnantur festiva gratulatio super prima purificatione Puellarum continente.

1744.

IV. Quod PAREIS omne præfetur spirituale subditum etiam in ipsorum domibus.

V. Christiani Tibicines, alique artis Musice Professores operam non præsentent in Idolorum Pagodis, & festivitibus.

VI. Quod Constitutio Gregor. XV. circa lavacra, & ablutiones comprehendat etiam Missionarios.

VII. Prohibetur usus Cinerum, præter modum, & tempus ab Ecclesia receptum, & omnia signa superstitionis damnantur.

tores moneant, quàm dissona sit Virginei pudoris legibus hujusmodi obscena consuetudo, quæ a Gentiliū impudentia videtur inducã, ut ita labefactã puellarum verecundiã, eas effrenatè ad libidinem provocare valeant.

Ferre pariter non possumus, quod à Medicis spiritualibus pro animarum salute ea charitatis officia denegentur, quæ Medici Gentiles, nobilis etiam generis, seu Castæ, pro corporis salute præstare non dedignantur Infirmis etiam abjectis, & infimã conditionis, vulgò dictis Pareas. Quapropter districte mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini è Christianis ægrotis, quantumvis Pareas, & vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in infirmitate copia Confessarii; & ne ingravescentibus morbis, cum gravissima vitæ temporalis periculo, æternæ consulerent cogantur, isdem Missionariis precipimus, ne Infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent, sed consultis domos, ubi ægruant, pro viribus petant, ad eos invadendos, ac piis sermonibus & precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, atque demum eos in extremo vitæ discrimine constitutos Sancto Infirmorum Ol-o deliniant, absque personarum, aut sexus acceptione, expressè damnantes quancumque praxim huic Christianæ pietatis officio contrariam.

Non sine maximo animi nostri dolore accepimus etiam, Christianos tympanorum pulsatores, Tibicines, aut alterius cujuscumque musici instrumenti sonatores ad Idolorum festivitates & sacrificia accesserit, ad ludendum, & interdum etiam cogi, ob quamdam servitutis speciem erga publicum ab ipsis contracte per hujusmodi artis exercitium, nec facile esse Missionariis eos ab hoc detestabili abusu avertere: Quocirca considerantes, quàm gravem rationem ejsemus Deo reddituri, si hujusmodi Christianifideles à Demoniorum honore & cultu pro viribus non revocarem, illis prohibemus, ne impofterum audeant, nec in Pagodis, nec extra, tum occasione sacrificiorum, tum quarumcumque solemnitate superstitionis cultu imbutarum, sonare, aut canere, sub pœna excommunicationis late sententiæ, cum nullo modo liceat Christi famulis Belial infervere; Ideoque Missionariis non solum eos monere tenebuntur de præfata prohibitione, verum etiam illam omnino executioni demandare, & contrafacientes ab Ecclesia expellere, donec ex corde resipiscant, & publicis penitentiae signis patratum scandalum emendantur.

Declaramus præterea Pontificiam Constitutionem Gregorii Papæ XV. incipientem: Romanæ Sedis Antistes: ad petitionem Patrum Societatis Jesu editam, qua indigenis Christianifidelibus lavacra, non alia occasione & sine, quàm corporis reficiendi, & à naturalibus sordibus mundandi, ab Apostolica Sede permittuntur, interdictis tempore, & modo, quibus à Gentilibus adhiberi solent, æque officere Evangelicos Operarios, quibus propterea non liceat sub quacumque alia causa & sine, etiam ad effectum, ut existimentur Sanias, seu Brachmanes, præ cæteris dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præsertim statuis eorum horis, & ante, vel immediatè post quancumque sacram functionem.

Cineres itidem ex Vacca stercore confectos, & impiam Gentiliū penitentiam à Rutren institutam redolentes, benedicere, eosque fronti Sacro Chrismate delinita impingere, sive alia quancumque signa albi, vel rubei coloris, quibus Indi superstitionis in fronte, vel in pectore, aut in aliqua visceris corpore parte utuntur, deferre prohibemus; Mandantes, ut Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piæque ritus Cineres benedicendi, illisque Christianorum caput Cruce signandi, ad humanæ infirmitatis memoriam recolendam, religiosè serventur, tempore, ac modo ab Ecclesia prescripto, scilicet feria quarta Cinerum, & non alias.

Et demum, quia ex librorum de falsa religione,

& de rebus obscenis, superstitionisque tractantium lectura, venenum ut plurimum serpere solet ad cor Fidelium, quo non minus Fidei puritas offenditur, quàm mores corrumpuntur, magnopere commendantes zelum, ac studium Missionariorum, qui libros sacram Ecclesiæ Catholice doctrinam, rerumque Sacrarum monumenta continentes, pro Indorum Christianifidelium eruditione, in linguam Malabaricam, seu Tamulicam translulere, vel novos pro illorum commodo, & institutione composuerunt; isdem Christianifidelibus expressè interdiximus fabulosos Gentiliū libros, eosque legere, & retinere prohibemus, sub pœna excommunicationis late sententiæ, nisi prius habitã licentiã Patrochi, seu Missionarii curam animarum exercentis, quorum prudentia committimus facultatem super hoc dispensandi, & libros (si qui forte sunt) noxia superstitione vacuos, & nihil contra bonos mores tractantes, pro Christianorum usu seligendi, eorumque lecturam permittendi.

Ea igitur universa, & singula auctoritate Apostolica, & tenore prædictis damnamus, ac districtiori, quo possumus, modo prohibemus. Mandantes Patri Provinciali Provinciae Malabaricæ, cæterisque Superioribus Societatis Jesu in Indiis Orientalibus, ut hoc nostrum Decretum notificent singulis Missionariis, sive aliis quibuscumque curam animarum exercentibus sibi subjectis, illudque perpetuò, & inviolabiliter exequi faciant, sub pœna excommunicationis late sententiæ quoad Provinciales, & Superiores, & suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ quoad Subditos contrafacientes, seu aliter permittentes. Atque ita decernimus, & mandamus in omnibus, donec aliud fuerit ab Apostolica Sede, vel à Nobis ejusdem auctoritate provisum, inviolabiliter servari, non obstantibus quibuscumque.

Et nè ex his, quæ expressè præcepta, vel prohibita à nobis fuere, tacitum quis deducere valeat, in reliquis præfatis solitis in ipsis Missionibus, nostrum assensum, seu approbationem; (cum plura forsitan reformatione digna nostram cognitionem effugerint, & alia maturius examen postulanti indécisa remanserint), hanc interpretationem omnino rejicimus, & menti nostræ esse contrariam declaramus. Volumus autem justis de causis, ut hoc nostrum Decretum afficiat, & pro publicato habeatur post illius traditionem à nostro Cancellario faciendam Patri Guidoni Tachard Vice-Provinciali Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis; cui propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ onus injungimus, quatuor similia exemplaria transmittendi ad Patrem Provinciale Province Malabaricæ, ac ad Patres Superiores Missionum Madurensis, & Maissur, & Carnatensis, quibus post bimestre, & reliquis Missionariis post trimestre à die consignationis faciendæ dicto Patri Tachard, idem Decretum pro publicato, & notificato pariter habeatur.

Datum Pudicerii in Sancta Visitatione Apostolica hac die 23. Junii 1704., & publicatum die 8. Julii ejusdem anni 1704., per traditionem factam coram Ilmo, & Emo Domino per me Cancellarium infra scriptum Rev. Patri Guidoni Tachard Patrum Gallorum Societatis Jesu in Indiis Orientalibus Superiori, presentibus RR. Patribus Francisco Lames, Superiore Missionis Madurensis, ac Venantio Bouchet Superiore Missionis Carnatensis, Carolus Thomas Patriarcha Antiocchenus Visitator Apostolicus.

Andreas Candela Sacra Visitationis Apostolicæ Cancellarius.

§. 4. Quoniam autem de re maximã, eaque gravissimã agebatur, idem Antiochenus Patriarcha Litteris suis totam rei gestã seriem Apostolicæ Sedi exactissimè renuntiavit, latumque ab se Decretum supremo illius judicio subjecit. Quibus ad Urbem allatis Litteris, idem Prædecessor Noster Clemens Papa XI. supradictum Vicarii Apostolici Decretum ritè perpensum,

1744.

VIII. Quid servandum sit circa librorum Gentiliū usum.

Mandat hoc Decretum publicari, & observari, donec aliud fuerit à Sancta Sede provisum, sub pœnis &c.

Declarat, quod per Decretum hujusmodi non intendit approbare alia, si quæ sint, reformatione digna.

Præscribit publicationis formam, ejusdemque servatã effectum.

Dat. 23. Junii, & publicat. 8. Julii 1704.

Relatum Decretum confirmatur à Clen. en. XI. Pont. Max. cum clausula, donec &c.

1744.

atque etiam in Congregatione Sancti Officii diligenti examini subiectum, in omnibus servandum, & exequendum esse statuit, ea tamen addita clausula: Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in huiusmodi Decreto asserendum habuerint. Ea Pontificis in Congregatione Sancti Officii resolutio sequentis est tenoris, videlicet:

§. 5. Feria v. die vij. Januarii 1706. In Congregatione Generali Sanctae Romanae & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Vaticano, coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divina Providentia Papa XI., ac Eminentissimis & Reverendissimis Dominis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus in tota Republica Christiana contra haereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus a Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster, relato tenore Decreti editi Pudicerii die 23. Junii 1704. a D. Carolo Thoma de Tournon Patriarcha Antiocheno Commissario, & Visitatore Apostolico in Imperio Sinarum & aliis Indiarum Orientalium Regionis, necnon literarum inde scriptarum ab eodem D. Patriarcha, nempe die 9. Julii dicti anni 1704. ad praefatos Eminentissimos & Reverendissimos Dominos Cardinales, ac die 10. ejusdem mensis ad R. P. D. Assessorem, discrete super iisdem de more loquutus fuit. Auditis deinde Veris praefatorum Dominorum Cardinalium, dixit, rescribendum esse Domino Patriarchae, commendando illius prudentiam, ac zelum, & quod exacte observari debeant ea omnia, quae in Decreto supradicto fuerunt ab ipso praescripta, donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in huiusmodi Decreto asserendum habuerint.

Iussit quoque Sanctitas Sua, quod per Patrem Consultorem Joannem Damascenum Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium reassumantur ea omnia, quae circa nonnullos ritus, ut asseritur, supersticiosos Christianis Malabaribus in Indiis Orientalibus a quibusdam Missionariis, ut praetenditur, permixtos, jam pridem ad eandem Apostolicam Sedem delata fuerunt a Fratre Francisco Maria Turonensi Ordinis Minorum ejusdem Sancti Francisci Cappuccinorum Missionario illorum partium, ad hoc, ut idem Pater Consultor de iis, quae sive a san. mem. Gregorio XV. in suis literis die xxxj. Januarii 1623. in forma Brevis desuper expeditis, sive ab eodem Domino Patriarcha in suo Decreto predicto expresse damnata, vel prohibita non fuerint, conficiat Summarium, super quo discutatur, ac decerni valeat, quid sit agendum.

Quo vero ad questionem de quibusdam Ignobilibus, ac infamae sortis hominibus, qui in eisdem Regionibus vocantur Pareas, & a Nobilibus tamquam infames, & damnati vitantur, Sanctitas Sua dixit, quod separatim examinari debeat.

§. 6. Verum hanc providentiam, uberesque, quos inde spes erat proventuros, fructus frustratus est falsus rumor, qui paucos post annos per Indias increbuit, ipsum nempe Clementem XI. Praedestorem, & relatum Patriarchae Decretum revocavisse, & nonnullas ex iis caeremoniis adprobasse, quas ille tamquam superstitiosas, minimèque ferendas proscripserat. Cui falso rumori cursum intercepturus laudatus Pontifex Clemens Undecimus, utque omnibus manifesta redderet animi sui sensa, atque impugnatoribus Decretorum a Patriarcha praefato editorum omne penitus effugium adimeret, quo à praestanda eisdem Decretis debita obedientia se subtrahere quoquo modo possent, die prima Septembris Anni mdccxii. extrahi ex Tabulariis mandavit authenticum exemplum Decreti, quod praedicta die vii. Januarii Anni mdccvi. emanaverat, & superius transcriptum est, illudque Episcopo Meliapurense transmitti iussit, ut ex eo, & is probè nosceret, & aliis etiam Episcopis,

& Missionariis earum Regionum palam faceret, quid eò usque de Patriarchae Antiocheni Decreto Apostolica Sedes iudicasset. Ac nè ullo modo Pontificiae mentis Oriculum in dubium posset revocari, Decreti exemplo iungendas alligandasque voluit Litteras Apostolicas in forma Brevis, ut sequitur.

§. 7. Venerabilis Frater &c. Non sine gravi animi nostri molestia istis in partibus divulgatum fuisse audivimus, quod praescripta in quodam Decreto die 23. Junii 1704. Pudicerii edito à bon. memor. Cardinali de Tournon, cum illuc ad Sinenfis Imperii oras transmigraturus accessit, à Nobis rescissa, & abrogata, ac simul caeremonia, & Ritus, qui eodem Decreto superstitionis labe infestis declarantur, vel omni, vel aliqua ex parte approbati, ac permixti fuerint. Cum autem maxime cupimus, ut in re tanti momenti non modò Fraternitati tuae, verum etiam, se curante, ceteris istarum Partium Antistitibus, ac Missionariis aperte veritas innotescat; Tibi conjuncta solia à Notario Sanctae Romanae & Universalis Inquisitionis subscripta, ac ejusdem Inquisitionis signo roborata, mittenda duximus, ex quibus abundè, ac luculenter intelliges, quanam ejusmodi in rebus haereticis fuerit, & adhuc sit nostra mens, donec à Nobis, & Apostolica Sede aliter decernatur. Quod superest, Pastorum Principum enixè rogamus, ut in arduis Pastoralis Officii curis caelesti ope sua tibi jugiter adesse velit. Et Fraternitati Tuae Apostolicam Benedictionem peramanter imperimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 17. Septembris Anni 1712. Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

§. 8. Quoniam autem unus, & alter annus elapsus jam erat, nec dum confiterat, Sancti Officii Decretum, Pontificiaque Litteras Meliapurense Episcopo redditas fuisse, idcirco Congregatio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium negotiis de Propaganda Fide praepositorum novum Decreti Litterarumque exemplum Episcopo Claudiopolitano in Cucicheni Provincia Apostolico Vicario die xxiv. Julii Anni mdccxiv. transmitti curavit, ipsique Pontificio nomine mandavit, ut si forte priores Litterae deperissent, aliave de causa Decreti promulgatio secuta non esset, caveret ipse diligenter, ut posteriores haec saltem Meliapurense Episcopo juridice redderentur, eoque debitam Pontificis mandatis obedientiam praestare, aut reluctante, aut differente, idem ipse Claudiopolitano Episcopo Apostolicae Sedis iudicium, nullà interpolatà morà, executioni mandaret.

§. 9. Cum tamen Patriarchae Antiocheni Visitatoris & Commissarii Decretum confirmatum quidem fuisset, sed ea addita reservatione: Donec aliter a Sede Apostolica provisum fuerit, postquam eos audierit, si qui erunt, qui aliquid adversus contenta in huiusmodi Decreto asserendum habuerint; haud difficile se praebuit Clemens XI. audiendis Missionariis, qui post Decreti confirmationem, aliisque temporibus, Romana venerant, eorumque preces benignè excepit, quibus enixè petebant, ut censurarum, quae in eo Decreto continebantur, suspensionem, unaque simul moderationem, aut ipsiusmet Decreti interpretationem concederet: utque res maturius expediretur, auditis jam non semel Missionariis praedictis, Nobis in minoribus agentibus, Sanctaeque Universalis Inquisitionis Consultoris munus obeuntibus mandavit, ut ab initio rem totam penitus cognosceremus, atque collectis, quae ex utraque Parte affererentur, rationum momentis, de illa ad Sancti Officii Congregationem plenissimè referremus. Hinc productis, ex una Parte à Decreti impugnatoribus, facti, jurisque non exiguae molis voluminibus, prodititque antiquis, & recentibus documentis, quibus veritas Decreto observantias superstitione vacare, omnique labe carere conabantur ostendere

Tenor resolutionis ejusdem in Congregatione Sancti Officii die 7. Jan. 1706.

Commendat zelum & prudentiam Cardinalis de Tournon pro Decreto edito, quod ab omnibus observari debeat, donec aliter &c.

Mandat reassumi omnia circa Ritus Malabaricos, etiam nondum expressè damnata, ad Apostolicam Sedem delata.

Questionem de Pareas separatim examinari jubet.

Falsus rumor per Indias spargitur de revocatione Decreti Card. de Tournon.

Cui se opponit Clemens XI., & praemissa resolutionis exemplum in Indias mittit.

1744.

Epistola in forma Brevis ab eo scripta Episcopo Meliapuren. die 17. Septembris 1712.

Cum qua eidem transmittit exempla authentica confirmationis Decreti Cardinalis praedicti.

Congregatio de Propaganda Fide ad Episc. Claudiopol. similiter scribit pro relati Decreti publicatione.

Clemens XI. ad instantiam Missionariorum totam Riturum causam reassumit.

Ejusque summam, & relationem confici mandatur à R.P.D. de Lambertinis, nunc Summo Pontifice sel. Regnante.

1741.

exhibuitque ex alia, quæ Decreto favebant, rationibus multiplicibus; plenam inde hausimus causæ totius cognitionem, eoque res, quod ad Nos attinebat, adducta erat, ut possemus jam de ea exactè referre.

Innoc. XIII. deputat Congregat. Particularem.

§. 10. Verum Clemente XI. vitâ functo, ejus Successor fel. pariter record. Innocentius Papa XIII. huic causæ cognoscendæ peculiarem Congregationem ex lectissimis conflata Viris non minus integritate, quam prudentiâ, doctrinâque præstantibus, (quos inter Nos etiam, etsi prædictis qualitatibus minime præditi, adscripti fuimus,) deputavit. Qui selecti Viri sæpius, per duos & amplius annos, inter se convenientes, communicatis consiliis, longâ rerum indagine, & exquisitâ adhibita diligentia, articulatum rem totam discussurunt, Partibus tam voce, quam scripto iterum, ac sæpius auditis. Cum autem eo res pervenisset, Innocentio XIII. è vivis sublato, ad Petri Cathedram evedus est fan. mem. Benedictus Papa XIII., qui eorum omnium, quæ in hac causâ gesta fuerant, certior apprimè factus, nec minori flagrans desiderio eam ad opratum finem perducendi, supradictam Congregationem pro ejusdem causæ recto expeditoque cursu ab Innocentio Decessore institutam confirmavit, atque inceptum examen profectui jussit; eaque non multo post examini finem imposuit.

Cujus deputatio à Bened. XIII. confirmatur.

Eaque examini finem imponit.

Resolutio capta à Bened. XIII.

Ejus Epistola in forma Brevis ad Episcopos, & Missionarios dictorum Regnorum data die 12. Dec. 1727.

§. 11. His ita peractis, idem prælaudatus Pontifex Benedictus XIII., causa ad se avocata, Apostolicas Literas in forma Brevis anno MDCCXXXVII. exeunte, ad universos Episcopos, & Missionarios Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatenensis dedit, quibus prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Turnonii Decretum confirmavit, observandumque præcepit. Litteræ sunt hujusmodi, videlicet:

§. 12. Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatenensi.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Venerabiles Fratres, ac dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Ad aures nostras pervenit, vocationem Gentium, Ecclesiæque incrementa, propter subortas inter Operarios Evangelicæ Messis controversias, magnis ipsis difficultatibus laborare. Quæ quidem eo graviorem nobis dolorem, attulerunt, quo remedia salubriter aliis adhibita diutius à nonnullis repudiari intelleximus. Jam enim per bon. mem. Carolium Thomam Patriarcham tunc Antiochenum, cum potestate Legati de latere Apostolicum Visitatorem, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem, pleraque ad gliscientes lites componendas, explicandisque difficultates sapienter præscripta fuerant, decreto conditio Pudicherii in Sacra Visitatione Apostolica die xxiiij. mensis Junii Anni MDCCIV. die vero octava Julii ejusdem anni promulgato. Partibus autem nondum acquiescentibus, de mente fel. record. Clementis XI. Prædecessoris Nostri diversi opinantibus, & evulgantibus, idem Prædecessor Noster, datis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Malapurensem litteris die xvij. mensis Septembris Anni MDCCXII. suam de servandis Decretis mentem opportunè declaravit. Ut igitur nostræ quoque sollicitudinis partes ad controversias avertendas, & salutem gentium concordibus studiis facilius à Vobis procurandam adhibeamus; præsertim ne quis ex silentio nostro detractum aliquid esse suspicatur mandatis, & declarationibus antedictis; laudati Antecessoris nostri vestigiis inhaerentes, decreta ejusdem Patriarchæ Antiocheni nostra etiam auctoritate confirmamus, eorumque obedientiam, & observantiam similiter mandamus, & requirimus. Decretum quoque de Sacramentis administrandis moribundis hominibus

Refer Decretum Cardinalis de Tournon, & confirmationem Clementis Papæ XI.

Eaque de novo confirmat.

Decretum quoque circa PARAS

infimæ conditionis, quos Parcas appellant, ulteriori dilatione remota, pariter servari, & impleri precipimus. Vestrum autem erit, ut mandata per Antecessorem nostrum, & per Nos ipsos Apostolica auctoritate, tenore præsentium, in omnibus confirmata, impigre, & obsequenter facientes opus Dei, quod tanta cum animi alacritate suscepistis, rite, unanimiter, studiosèque perficiatis. Ac vobis, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem peramanter imperimus.

Datum Rome apud Sanctum Petrum sub Anno Piscatoris die xij. Decembris MDCCXXXVII. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

§. 13. Tantum verò abiit, ut qui pro Ritibus eo Decreto damnatis pugnabant, huic novæ ejusdem Decreti confirmationi acquiescerent, quin potius Anno MDCCXXXII. Prædecessori Nostro Clementi Papæ XII. in Benedicti locum subrogato declaraverint, se nihil de nova confirmatione audivisse, neque aliquid, quod ad eam spectaret, Episcopis, & Missionariis Indiarum fuisse legitime denuntiatum, ideoque enixis precibus ab eo postulaverint, ut, non obstantè Benedicti XIII. dispositione, dignaretur hanc eandem causam denuò Sancti Officii Congregationis examini & cognitioni subicere: & quamquam, aliis earum Partium Missionariis causam finitam esse, & in rem judicatam abiisse reputantibus, seu excipientibus, non desissent, qui postulatis haud annuendum esse crederent, iisque adversarentur; atamen idem Pontifex Clemens XII., supremum tandem acerrimis perniciosisque dissidiis finem fieri peroptans, supradictorum preces admittendas exillimavit, declaravitque in causa posse procedi. Quare totius materiæ instauratâ disceptatione, & per duos fere annos continuatâ, documentis certis & necessariis ex utraque Parte productis, factâque præsertim Decreti impugnatoribus amplissima facultate afferendi quicquid in controversum quemque Articulum deducendum, allegandumque è re sua judicarent; post plures Congregationes habitas in Conventu Sanctæ Mariæ supra Minervam à S. R. E. Cardinalibus in negotiis Fidei Generalibus Inquisitoribus per universam Christianam Rempublicam deputatis, tandem, quid ipsorum judicio in controversis Articulis aut confirmandum, aut moderandum, declarandum denique, aut aliqua ex parte remittendum esset, aperuerunt; eorumque resolutiones probavit. confirmavitque prælaudatus Clemens Papa XII., illasque inferendas decrevit Apostolicis litteris in forma Brevis, quibus Madurensibus, Mayssurensibus, & Carnatenibus Episcopis, ac Missionariis, Apostolica auctoritate mandavit, injunctaque, ut lata abs se decretum religiosè ipsi observarent, tum ab aliis omnibus summâ fide, ac diligentia observari curarent. Litteræ in forma Brevis sunt sequentis tenoris.

§. 14. Venerabilibus Fratribus, ac dilectis Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis in Regnis Indiarum Orientalium, Madurensi, Mayssurensi, & Carnatenensi.

CLEMENS PAPA XII.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, salutem & Apostolicam Benedictionem.

Compertum, exploratumque Vobis esse non ambigimus, Carolum Thomam bo. mem. tunc Patriarcham Antiochenum cum potestate Legati à latere Apostolicum Commissarium & Visitatorem, deinde hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem de Tournon, à Prædecessore nostro fel. rec. Clemente XI. ad Sinas anno 1702. missum, ubi primum ad Arcem Pudicherii apud publici, ut gravibus & urgentibus Missionum in Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Carnatenensi saluberrimè dirigendarum necessitatibus opportunè prospiceret,

1744.

confirmat, & observari jubet.

Supplicatur Clem. XII. pro revisione Cause in Congregat. S. Officii.

Eaque conceditur, & à prædicta Congregatione, Partibus auditis, perficitur.

Clemens XII. confirmat resolutiones à Congregat. captas.

Tenor Litterarum pro hujusmodi Confirmatione editarum die 24. Aug. 1734.

Prolatio Decreti à Cardinali de Tournon Pudicheri facta, ejusdemque Confirmationes referuntur.

1744.

condidisse die 23. mensis Junii Anni 1704. Decreta nonnulla, quæ die 8. mensis Julii ejusdem anni promulgavit. Cum autem aliquot ex Venerabilibus Fratribus, & Dilctis Filiis, Episcopis, & sacris Indiarum Orientalium Operariis, quibusdam in iisdem Decretis contentis minime acquiescentes, reclamassent, laudatus Prædecessor noster Clemens XI. Litteris in forma Brevis ad Episcopum Meliapurensis die 17. mensis Septembris anni 1712. datis, eorundem Decretorum obedientiam, & observantiam tamdiu requisivit, ac mandavit, donec Apostolica hæc Sedes Cause momentis fideliter relatis, & accuratius inspectis, quas novisset Justitiæ magis consentaneas, & propagandæ Christianæ Fidei magis idoneas providentia suæ vias, ac rationes inveniret. Benedictus etiam XIII. fel. record. itidem Prædecessor noster providit Clementis XI. Mandatis, declarationibus, atque vestigiis inbarens, Litteris quoque in forma Brevis die 12. mensis Decembris anni 1727. datis, memorata Cardinalis Tournonii Decreta confirmationis robore similiter munivit. Nos verò, qui planè immerentes ipsis Summis Pontificibus in Apostolica servitute successimus, nihil optamus impensius, quàm ut Sacrosancta Jesu Christi Fides amplius in dies promoveatur, atque omni opere curemus, ut si qua fortè magnis ejusdem incrementis, & propagationi occurrant impedimenta, (Deo votis nostris obsecundante) penitus auferantur. Itaque postquam necessaria, & certiora habuimus documenta, Theologorum, ac præsertim Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium per universam Christianam Rempubliam Generalium Inquisitorum suffragia exquisivimus, quaque iidem Venerabiles Fratres nostri Cardinales confirmanda, aut moderanda, vel declaranda, atque in nonnullis remittenda Nobis consilere decreverunt, ex sequentibus Dubiis hic inferitis plenè vos dignoscetis.

Clemens XII. finalem Cause resolutionem cum voto Congregat. S. Officii edere intendit.

Dubia in Congregat. proposita.

» Dubia pro Missionibus Madurensis, Mayssurensis, & Carnatenis exorta occasione Decreti clar. mem. R. P. D. Caroli Thomæ Maillart de Tournon Patriarchæ Antiocheni, postea S. R. E. Cardinalis, editi Ponticherii die 23. Junii 1704., proposita in Congregationibus Generalibus S. Officii, habitis in Conventu Sanctæ Mariæ supra Minervam, coram Eminentissimis & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus, præsentibus DD. Consultoribus, infra scriptis diebus: Super quibus Dubiis iidem Eminentissimi suam protulerunt sententiam, prout infra, videlicet.

Feria 4. die 21. Januarii 1733.

PRIMUM DUBIUM. An, & quomodo Decretum clar. mem. Eminentissimi Cardinalis de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis: » Distinctè prohibemus, nè in baptizandis tam » Pueris, quàm Adultis cujuscumque sexus, & » conditionis, omittantur Sacramentalia, sed » omnia palàm adhibeantur, & signanter Saliva, » Sal, & insufflatio, quæ ex Apostolica Traditione Catholica Ecclesia recepit, & ob recondita in iis Sacris Coeremoniis Divinæ erga nos » bonitatis Mysteria, sanctè, & inviolabiliter custodivit; Decreto Sanctæ, & Universalis Inquisitionis de anno 1656. pro Sinis factò, ob diversas rationes, & circumstantias, minime obstantes.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Confirmandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon: sed consulendum Sanctissimo, quòd Missionariis Regnorum Madurensis, Mayssurensis, & Carnatenis Dispensationem concedat ad Decennium duraturam, omittendi in collatione Baptismi Salivam, & occultè utendi insufflationibus, in casibus tamen particularibus, & in quibus gravis & proportionata necessitas urgeat, super qua conscientia Missionariorum oneratur: dummodo non laborent errore habendi Salivam, & anhelitum, tamquam materiam ineptam, vel incapacem ad inserviendum pro Sacramentalibus

» bus Coeremoniis in Baptismo, utpotè omnino » incapaces Baptismi; Etque Missionariis injungendum, ut debitam instructionem, aliasque » omnes possibles diligentias adhibeant, ut aversio Populorum à Saliva, & Insufflatione amoveatur, & de instructione, aliisque diligentibus adhibitis Sanctam Sedem intra tempus Decennii certiorent.

» Insuper monendos esse Missionarios super » gravi negligentia non recurrendi ad S. Sedem » pro obtinenda facultate dispensandi, & malè se » gessisse Episcopos concedendo hujusmodi Dispensationem, inconsultà Apostolicà Sede.

SECUNDUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. » Item præcipimus, ut, juxta laudabilem Ecclesiæ consuetudinem, semper imponatur Baptizando à Baptizante nomen aliqujus Sancti in Martyrologio Romano descripti, omnino interdicitis Nominibus Idolorum, vel falsæ Religionis Poenitentium, quibus Gentiles utuntur, & Neophiti hæctenus appellari consueverunt, antequam per Baptismum essent Divinæ Gratiæ renati.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Moderandum esse Decretum, deletò verbo, Præcipimus; Cum » clausula; Curen quantum fieri potest; firmà remanente Interdictione, quoad nomina Idolorum, & falsæ Religionis Poenitentium.

Feria 4. die 22. Aprilis 1733.

TERTIUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. » Nec Parochis, seu Missionariis » sub quovis prætextu liceat Sanctissimæ Crucis, » Sanctorum, & rerum sacrarum nomina per » translata immutare, nec ea alio Idiome explicare, nisi Latino, vel saltem Indico, quatenus voces Indicæ Regionis, latinæ significationi liquidò & adamussim respondeant.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Quòd servetur » Decretum Eminentissimi de Tournon, & declaretur, non habere locum in vocibus, & nominibus jam ab Institutione Missionis communiter receptis, quæ tamen per hanc declarationem nec approbantur, neque reprobandur.

QUARTUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. » Et quia audivimus, Baptismum Infantium ex Christianis Parentibus ortorum, eorundem incurià, sæpè sæpius diù » protrahi, non sine maximo dictorum Infantium » salutis discrimine, monemus Evangelicos Operarios, ut sacrorum Canonum memores, terminum breviorum, quàm fieri possit, attentis » circumstantiis, Genitoribus præfigant, graver conscientiam eorum onerantes, nisi filios » intra præfixum tempus ad Ecclesiam deferant » Sacro Fonte abludendos.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

QUINTUM DUBIUM. An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. » Præterea cum moris humani » jussimodi Regionis sit, ut Infantes sex vel septem annorum, interdum etiam in teneriori ætate, ex Genitorum consensu, matrimonium indissolubile de præsentibus contrahant per impositionem Taly, seu aureæ Testere Nuptialis » Uxoris collo pensilis; Missionariis mandamus, » ne hujusmodi irrita matrimonia inrer Christianos fieri permittant, nec Sponfos sic conjunctos cohobitare sinant, donec completà legitimà ætate, & explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiæ, juxta formam à Sac. Concilio Tridentino præscriptam, verum, & canonicum Matrimonium contraxerint.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. » Exequendum esse

ANNO

1744.

Monem ad Missionarios.

II. Dub. sub per impositione nominis alicujus Sancti in Baptismo.

Resolutio.

III. Dub. sub per translatione nominum rerum sacrarum in aliud idioma.

Resolutio.

IV. Dub. sub per Baptismo Infantium non protrahendo.

Resolutio.

V. Dub. sub per Matrimonii improprium.

Resolutio.

esse

1744.

esse Decretum Eminentissimi de Tournon ; cum declaratione tamen, servandam esse formam pro Matrimonio à Sac. Concilio Tridentino præscriptam in locis, in quibus Decretum dicti Concilii in cap. primo sess. 24. de Reform. Matrim. publicatum est, & imposte- rum publicabitur, neque ejus observantia sit impossibilis ; & Missionarii curent, quantum fieri potest, ut in omnibus locis Missionum illarum Partium dictum Decretum Concilii publicetur.

Feria 4. die 13. Maii 1733.

SEXTUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Et quoniam apud Peritiores præcipue illius Religionis Sectatores, Taly præ fert Imaginem, licet informem, Pulleyaris, seu Pyllæjaris Idoli nuptialibus Cæremoniis præpositi ; Cùmque dedecet Christianas Mulieres talem effigiem collo deferre in signum Matrimonii ; districtè prohibemus, nè imposte- rum audeant Taly cum hac effigie collo appendere ; & ne Uxores inuptæ videantur, poterunt uti alio Taly, vel Sanctissimæ Crucis, vel Sanctiss. Domini Nostri Jesu Christi, vel Beatæ Virginis, vel alia quavis Religiosa Imagine ornato.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon, quamvis Missionarii asserant, nunquam permisisse gestationem dicti Taly.

VII. Dub. super prohibitione delationis Funiculi 108. florum, cui dictum Taly appenditur.

Resolutio.

SEPTIMUM DUBIUM. An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Et cum superstitione non careat Funiculus centum & octo filis compositus, & croceo succo delinitus, quo plerique dictum Taly appendunt, prohibemus etiam dictorum florum numerum, & unktionem.

VIII. Dub. super superstitionis Nuptiarum ritibus abolendis.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse Decretum Eminentissimi de Tournon.

OCTAVUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Cæremonia etiam Nuptiales juxta harum Regionum morem tot sunt, tantæque superstitione maculatæ, ut tutius remedium aptari non possit, quàm eas omnino interdicens, cum undique noxia Gentilitatis labe scateant, & difficillimum sit eas à superstitionis expurgare. At verò, ut faciliori conversioni viæ, & Neophitorum commodo, quantum fieri potest, in Domino indulgeamus, Missionariis, & præcipue Missionum Superioribus injungimus, ut novis adhibitis diligentis, severiorique calculo, superstitionis omnia à dictis Cæremoniis expungant, itaut nihil inultum relinquatur, quod Christianam pietatem offendat, & Gentilium superstitionem redoleat, & signanter, præter eas, quas audivimus jam statutas in hac materia ab iisdem Missionariis reformationes, ramus arboris Arescio-mara omnino auferatur, ferculorum numerus, non minus ac cibi præscripta qualitas, varietur : Circuli super caput Sponsorum ad tollenda maleficia, omittantur ; Et quod de ferculis diximus, de luteis Vasis ibidem adhiberi solitis à nobis dictum, & prohibitum intelligatur.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

Feria 4. die 22. Julii 1733.

NONUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temerè ducunt, vel omnino à Christianorum Nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publicè, sed secretè, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti,

IX. Dub. super fractione fructus vulgo Cocco nuncupar.

Resolutio.

ab hujusmodi auspicio deliramento sunt immunes.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Dilata.

DECIMUM DUBIUM. An, & quomodo dictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Nullus ritè, & sufficienter dispositus arceatur à Sacramento Pœnitentiæ, & signanter Mulieres menstruali morbo laborantes, non attentis diebus purificationis juxta morem Gentilium ; Cùm hæc Sacramentalis vera Animæ purificatio, & non alia, sit attendenda à Christianis, eorumque Pastoribus, quibus præterea non liceat, nec per seipos, nec per Catechistas, nec per alios quoscumque, dictis Mulieribus prohibere accessum ad Ecclesiam, vel ad Confessarium, durante dicta infirmitate, & dictæ purificationis tempore.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

UNDECIMUM DUBIUM. An, & quomodo exequendum sit dictum Decretum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Dedecet etiam Christianæ Virginis honestati primà vice dicto morbo laborantis, illum Cognatis, Vicinis, & Amicis notum facere, & inverecundè publicare, iisque Ethnicorum more & ritu in ejus domum collectis, super re tam fordida festum instituere ; Quocirca hujusmodi solemnitates & ritus Orthodoxis Puellis interdicens, & abolemus, Missionariisque injungimus, ut non solum eas, verum etiam Genitores moveant ; quàm dissona sit virginei pudoris legibus ejusmodi obscena consuetudo, quæ à Gentilium impudentia videtur inducta, ut ita, labefactatâ Puellarum verecundiâ, eas effrenatè ad libidinem provocare valeant.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Quod curent Missionarii abolere festum sub titulo Menstrui, sed sub titulo Nuptiarum tantum permittant.

1744.

Vide infr. post Dub. XI. X. Dub. super admittione Mulierum ad Sacramentorum participationem tempore purificationis.

Resolutio.

XI. Dub. super festivitate gratulationibus pro prima Puellarum purificatione abbas.

Resolutio.

Dub. IX. dilati resolutio.

XII. Dub. super spirituali assistentia Parens p. standæ.

Feria 4. die 9. Septembris 1733.

NONUM DUBIUM. An, & quomodo prædictum Decretum sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Fructus etiam vulgo dictus Cocco, ex cujus fractione prosperitatis, vel infortunii auspicia Gentiles temerè ducunt, vel omnino à Christianorum nuptiis rejiciatur, vel saltem, si illum comedere velint, non publicè, sed secretè, & extra solemnitatem aperiatur ab iis, qui Evangelica luce edocti, ab hujusmodi auspicio deliramento sunt immunes.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse Decretum prædicti Eminentissimi Cardinalis de Tournon.

DECIMUM SECUNDUM DUBIUM. An, & quomodo Decretum prædicti Eminentissimi Card. de Tournon sit exequendum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Ferre pariter non possumus, quod à Medicis Spiritualibus pro Animarum salute ea charitatis Officia denegentur, quæ Medici Gentiles Nobilis etiam generis, seu Caste, pro Corporis salute præstare non dedignantur Infirmis, licet abjectæ & infimæ conditionis, vulgò dictis Pareas. Quapropter districtè mandamus Missionariis, ut, quantum in ipsis erit, nemini è Christianis ægrotis, quantumvis Pareas, & vilioris, si adessent, generis hominibus, desideranda relinquatur in Infirmitate copia Confessarii : & ne, in gravescens morbis, cum gravissimo vitæ corporalis periculo, aeternæ consulere cogantur ; iisdem Missionariis præcipimus, ne Infirmos hujusmodi conditionis ad Ecclesiam deferendos expectent, sed consultius Domos,

ubi

1744.

ubi agrotant, pro viribus petant ad eos in-
visendos, ac piis sermonibus, & precibus, Sa-
cramentorumque pabulo recreandos, atque de-
mum eos in extremo vite discrimine confi-
tutos Sancto Infirmorum Oleo deliniant, abf-
que Personarum, aut sexus acceptione, ex-
presse damnantes quamcumque praxim huic
Christiane pietatis officio contrariam.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse
»Decretum Eminentissimi de Tournon: Præter-
»ea monendos Missionarios, quod neque ad
»Baptismum admittant Indos, qui in ea sunt
»opinione, Pareas à Deo esse reprobatos, &
»ideo nullam posse sperare salutem, nisi eam
»opinionem deposuerint.

XIII. Dub.
super prohibi-
tione, ne
Tribicines
Christiani
&c. interser-
vant in sacris
& Templis
Gentilium.

DECIMUM TERTIUM DUBIUM. An, & quo-
modo dictum Decretum exequendum sit in ea par-
te, quæ est tenoris sequentis. »Non sine maxi-
mo animi nostri moerore accepimus etiam,
»Christianos Tympanorum pulsatores, Tibici-
»nes, vel alterius cujuscumque Musici Instru-
»menti Sonatores ad Idolorum Festivitates &
»sacrificia accersiri, ad ludendum, & inter-
»dum etiam cogi, ob quamdam servitutis spe-
»ciem erga Publicum ab ipsis contractæ per
»hujusmodi artis exercitium, nec facile esse
»Missionariis, eos ab hoc detestabili abusu a-
»vertere; Quocirca considerantes, quam gra-
»vem rationem essemus Deo reddituri, si hujus-
»modi Christianifideles à Dæmoniorum honore &
»cultu pro viribus non revocaremus, illis pro-
»hibemus, ne impostero audeant, nec in Pa-
»godiis, nec extra, tum occasione Sacrificio-
»rum, tum quarumcumque Solemnitatum su-
»perstitioso cultu imbutarum, sonare, aut can-
»ere, sub poena Excommunicationis lætæ Sen-
»tentiae, cum nullo modo liceat Christi famu-
»lis Belial inservire; ideoque Missionarii non
»solum eos monere tenebuntur de prædicta
»prohibitione, verum etiam illam omnino exe-
»cutioni demandare, & contrafacientes ab Ec-
»clesia expellere, donec ex corde resipiscant,
»& publicis poenitentiae signis patrum scanda-
»lum emendaverint.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse
»Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tour-
»non.

XIV Dub.
super lava-
cris & ablu-
tionibus tam
Christianifide-
lium, quam
Missionario-
rum.

DECIMUM QUARTUM DUBIUM. An, & quo-
modo dictum Decretum exequendum sit in ea par-
te, quæ est tenoris sequentis. »Declaramus præ-
»terea Pontificiam Excommunicationem Gregorii Pa-
»pæ XVI. incipien. *Romane Sedis Antistes*; ad
»petitionem P. Societatis Jesu editam, qua in-
»digenis Christianifidelibus lavacra non alia occa-
»sione, & sine, quam corporis rescindi, &
»à naturalibus sordibus mundandi, ab Aposto-
»lica Sede permittuntur, interdictis tempore, &
»modo, quibus à Gentilibus adhiberi solent,
»æquè afficerè Evangelicos Operarios, quibus
»propterea non liceat sub quacumque alia cau-
»sa, & sine, etiam ad effectum, ut exitimen-
»tur Sanias, seu Brachmanes, præ cæteris de-
»diti hujusmodi ablutionibus, illis uti, præfer-
»tim statui eorum horis, & antè, vel imme-
»diatè post quamcumque Sacram functionem.

Resolutio.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse
»Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tour-
»non.

XV. Dub. su-
per prohibi-
tione deli-
neandi fron-
tem cineri-
bus, & aliis
signis.

Feria 4. die 16. Septembris 1733.
DECIMUM QUINTUM DUBIUM. An, & quo-
modo Decretum Cardinalis de Tournon sit exequen-
dum in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Ci-
»neres itidem ex Vaccæ stercore confectos, &
»impiam Gentilium Poenitentiam à Rutren in-
»sultum redolentes, benedicere, eosque fron-
»ti Sacro Chrismate delinitæ impingere, sive
»quæcumque alia signa albi, vel rubei colo-
»ris, quibus Indi superstitionissimi in fronte, vel
»in pectore, aut in alia quavis corporis parte

»utuntur, deferre prohibemus; mandantes, ut
»Sanctæ Ecclesiæ consuetudo, piique ritus Ci-
»neres benedicendi, illiusque Christianorum cap-
»pur Cruce signandi ad humanæ infirmitatis
»memoriam recolendam, religiosè serventur,
»tempore, ac modo ab Ecclesiæ præscripto,
»scilicet Feria 4. Cinerum, & non alias.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Confirmandum
»esse Decretum Eminentissimi Cardinalis de
»Tournon, servatâ in omnibus Constitutione
»Gregorii XV. edita die 31. Januarii 1623.,
»quæ incipit: *Romane Sedis Antistes*.

PRÆTEREA EMINENTISSIMI DIXERUNT. Quod
»fiat Decretum, quo imponatur Missionariis,
»cujuscumque Ordinis, etiam Societatis Jesu,
»in Partibus Infidelium degentibus, ne audeant
»permittere ritus, vel Consuetudines proprias
»Gentilium, nec illos, aut illas proprio arbi-
»trio vertere in ritus, vel Consuetudines Chri-
»stianæ Religionis, inconsulta S. Sede; & Mis-
»sionarii meminerint præceptionis Alexandri VII.
»in sua Constitut. incipien. *Sacrosancta* la 46.
»sequentibus verbis express. Ne ob instructio-
»nis defectum, qui Sacro Baptismate initian-
»tur, immaculatam Christi legem profanis ac
»gentilitiis Inlitis ut ex ignorantia sedent, ac
»Idololatriam cum Orthodoxa Fide confun-
»dant, ut sæpè inibi evenire nunciatum est;
»caveant it, qui isdem instructio incumbunt,
»ne impostero ullus ad Baptisma admittatur,
»qui gentilitios mores prorsus non exuerit, &
»in fide non sit sufficienter instructus.

DECIMUM SEXTUM, ET ULTIMUM DUBIUM.
An, & quomodo dictum Decretum exequendum
sit in ea parte, quæ est tenoris sequentis. »Et
»demum quia ex librorum de falsa Religio-
»ne, & de rebus obscenis, & superstitiosis
»tractantium lectura, venenum, ut plurimum,
»serpere solet ad Cor Fidelium, quo non mi-
»nus Fidei puritas offenditur, quam mores cor-
»rumpuntur, magnoperè commendantes ze-
»lum, ac studium Missionariorum, qui libros
»Sacram Ecclesiæ Catholicæ doctrinam, rerum-
»que Sacrarum monumenta continentes, pro
»Indorum Christianifidelium eruditione, in lin-
»guam Malabaricam, seu Tamulicam translu-
»lere, vel novos pro illorum commodo, &
»institutione composuerunt, isdem Christianifide-
»libus expresse interdiximus fabulosos Genti-
»lium libros, eosque legere. & retinere pro-
»hibemus, sub poena Excommunicationis lætæ
»Sententiæ, nisi prius habitâ licentiâ Parochi,
»seu Missionarii Curam Animarum exercentis,
»quorum prudentiæ committimus facultatem su-
»per hoc dispensandi, & libros (si qui fortè
»sunt) noxiâ superstitione vacuos, & nihil con-
»tra bonos mores tractantes, pro Christiano-
»rum usu feligendi, eorumque lecturam per-
»mittendi.

EMINENTISSIMI DIXERUNT. »Servandum esse
»Decretum Eminentissimi Cardinalis de Tour-
»non.

Quibus dubiis, & eorum resolutionibus Nobis per
»Venerabilem Fratrem Archiepiscopum Damiatæ,
»Congregationis Sancti Officii Assesorem, relatis, Re-
»solutions ipsas plenè approbantes, cum ea, quæ
»juxta earum tenorem confirmanda, aut moderanda,
»vel declaranda, ac in nonnullis remittenda visa sunt,
»respective confirmavimus, moderavimus, declaravi-
»mus, & in nonnullis remisimus: Quocirca, Venera-
»biles Fratres, Dilecti Filii, Vobis injungimus &
»mandamus, ut pro singulari vestra in Nos atque
»hanc Sanctam Sedem reverentia, quæcumque per
»hasce nostras Literas de Apostolica Auctoritatis ple-
»nitudine, vel confirmata, vel decreta, aut præscrip-
»ta sunt, sanctissime custodiatis, atque ab omnibus
»servanda studiosissime curetis: Obsecrantes Vos in
»Domino per viscera misericordie Dei nostri, ut Con-
»tror erisus jam semotis, & omnino evasis, alacres at-

Resolutio.

Decretum
generale, ne
Gentilium
Ritus admit-
tantur, aut in
Christianos
ut us veran-
tur inconsul-
tâ S. Sede.

Et servetur
Constitutio
XVI. Alex-
xan. VII.

XVI. Dub.
super prohibi-
tione libro-
rum Genti-
lium.

Resolutio.

Pontifex
Clemens XII.
resolutions
hujusmodi
confirmat.

Earumque
observan-
tiam, & exe-
cutionem in-
jungit.

Partes ac-
quiescunt.
Relatum Bre-
ve publica-
tur, & à Mis-
sionariis sub-
scribitur.

que animi nostri sensibus concordet, studia & labo-
res vestros in Animarum salutem, que præstantissi-
mus vestra vocationis est finis, pro viribus conferra-
tis. Atque Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Fili-
li, Apostolicam benedictionem peramanter imperti-
mur. Datum Roma apud Sanctam Mariam Major-
em sub Annulo Piscatoris die XXIV. Augusti
MDCCXXXIV. Pontificatus nostri anno quinto.

§. 15. Post diuinam accuratamque factorum
atque rationum in utramque Partem discepta-
tionem, post tam solemne denique causæ judi-
cium, in magnam spem venerat Apostolica
Sedes, non secus ac Romæ litigii finis erat
impositus, ita & in Indiis tandem aliquando à
discordiis abutibusque cessatum iri; cum præ-
sertim ii, qui Decretum impugnauerant, siue
illius æquitate cognita, seu moderatioribus,
declarationibus, & relaxationibus jam impetra-
tis satis sibi factum exultimantes, non solum
æquo animo illud recepissent, sed fidem quo-
que suam obligassent, se omnino operam da-
tuos, ut quæcumque in Literis Apostolicis ef-
fent præscripta, integrè executioni mandaren-
tur. Huc accedebat, quod Apostolicæ Sedi
non tamà solum, sed certis gravissimisque re-
fimonis allatum erat, publicatas jam fuisse
Pontificias Literas, & subseriptas ab omnibus
Missionariis, & mutuum inter Partes perfectæ
communione, & concordie vinculum re-
integratum, quod multis annis, non sine in-
genit Missionum damno, inter illas fuerat in-
terruptum.

Sed non ab
omnib sob-
seruatur.

§. 16. At tam felicibus initiis conceptum
gaudium statim evanuit; tristissimum siquidem
nuntius quam citissimè Sedi Apostolicæ allatus
est, Missionarios scilicet, qui Cardinalis Tur-
nonii Decretum impugnauerant, non obstantibus
Clementis XII. Literis Apostolicis solem-
ni formula ab iis acceptatis, publicatisque,
damnos tamen ritus ac caeremonias iuxta ea-
rundem Literarum præscriptum minime abole-
ri posse causantes, tantum sibi licentiæ sume-
re, ut eos easque adhuc usu permittere & re-
tinere non dubitarent. Cumque de tam diu di-
lata ab iis obedientia in dies fama increbesceret,
præfatus Clemens Papa XII., ut debitum
Pontificiis mandatis obsequium, & obseruan-
tiam vindicaret, certaque redderet in poste-
rum eorum, que in prædictis Pontificiis Lite-
ris mandabantur, executionem, alteris in si-
mili forma Brevis datis die XIII. Maii anni
MDCCXXXIX. Apostolicis Literis, earum Re-
gionum Episcopis, & Missionariis præceptum
iteravit, gravioribus etiam poenis impositis, ut
ne dum exactissimè seruarent, que in suis præ-
missis Literis mandabantur, sublata cuilibet se-
cus interpretandi facultate, verum ad id illicò
se adstringeret solemni iurejurando interposito,
iuxta formulas respectivè eisdem præscriptas. Li-
teræ in forma Brevis, sequentis sunt teno-
ris:

Quid confi-
lii ceperit
Clemens XII.

§. 17. Venerabilibus Fratribus, ac Dilectis
Filiis, Episcopis, & Apostolicis Missionariis, in Re-
gnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssi-
rensi, & Carnatensi.

CLEMENS PP. XII.

Venerabiles Fratres, Dilecti Fili, salutem, & Apo-
stolicam Benedictionem.

Alteræ ejus-
dem Epistola
in forma
Brevis ad
Episcopos &
Missionarios
data die 13-
Maii 1739.

Concredita Nobis Dominici Gregis cura conti-
nuo Nos urget, in id præcipue & tota sollicitudine
incumbere, ut ab iis maxime, qui sortiti sunt par-
tem Ministerii hujus, & in lucem Gentium sunt
missi, erga S. Sedem, ac Apostolica mandata filia-
le obsequium exhibeatur, atque Fidei dogmata,
sacroque Ecclesiæ ritus & ipsi intemerate retineant,
& alios edoceant, ut quos locorum immensa spa-

Exordium
cuan mentio-
ne superioris
Epistolæ ad
eosdem con-
scriptæ.

tia à Petri Sede longè disjungunt, eos tamen Fi-
des eadem in unitate spiritus, & doctrinæ conglu-
tinet, Aliàs itaque per similes Literas nostras sub
datum 24. Augusti 1734. incipientes: Comper-
tum, exploratumque: Fratritates Vestras, om-
nesque Missionarios eo majori, quo potuimus, Pa-
terno charitatis affectu requisivimus, & declara-
vimus, quam impensè exoptaremus, ut qui in Re-
gnis istis Christi Fidei veritatem agnoscentes, con-
vertuntur, supersticiosos Gentilium ritus omnino
abjicerent, atque averterentur, ne habeantur &
ipsi ad instar eorum, qui: Cum Dominum co-
lerent, Diis quoque serviebant iuxta consuetudi-
nes Gentium: uique in re tanti momenti nulla esset
offendiculi occasio, auditis Theologorum, ac præ-
sertim Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E.
Cardinalium per universam Christianam Reipubli-
cam Generalium Inquisitorum suffragiis, plura, iux-
ta dubia tunc proposita, providè statuimus, & à
Missionariis observanda præscripsimus; Quorum
omnium in Nos observantia, ac studium ampli-
canda Fidei, in certam spem Nos erigunt, ut
pari contentione pro viribus obtemperare satagant,
nec ullus erit, qui deestabili indulgentia aliter fie-
ri posse cogitet, & veluti infideles filii, Peccare
eos faciant peccatum magnum: Sanè etsi hisce me-
diis muneri Nostrò satisfecisse, ac sine sollicitudine
esse suaderemur; atamen reimonentium, à qua Fidei
purius atque integritas pendent, nunquam hanc in no-
bis curam delebit, nisi ad magnitudinem negotii
opportunitiora semper comparemus remedia. Qua-
re Fratritatibus Vestris, & Missionariis omni-
bus, quibus prædictas Nostras Literas direxi-
mus, siue Sæculares, siue Regulares cujuscum-
que Religionis, Congregationis, Instituti, Socie-
tatis etiam Jesu, fuerint, demandamus & præ-
cipimus, ut omnia & singula, que in dictis
nostris Literis continentur, integrè, exactè, ac
inviolabiliter observent, atque ab eis, quorum
cura ad vos spectat, remota penitus quavis ali-
ter interpretandi potestate, adamussim observari
faciatis, in virtute sanctæ obedientiæ, sub pæna
suspensionis ab exercitio Pontificalium, Interdicti
ab ingressu Ecclesiæ, & respectivè excommunica-
tionis late Sententiæ, à qua nemo Vestrum à
quoquam, præterquam à Nobis, seu Romano Pon-
tifici pro tempore existente, excepto tantum mor-
tis articulo, absolvi possit; & quoad Regula-
res insuper privationis vocis activæ, & passivæ,
etiam ipso facto, & sine ulla alia declaratione in-
currenda. Eisdem sub iisdem poenis, & censu-
ris, pari auctoritate præcipimus & mandamus,
ut omnes & singuli, qui ab hac Sancta Sede,
siue ab eorum respectivè Superioribus, ad ista
Regna sacris obeundis Missionibus missi eritis, sta-
tim ac de hisce Literis nostris certiores facti fue-
ritis, vel quavis alia denuncatione de illis noti-
tiam habueritis, juramentum præstetis, integrè,
exactè, ac omnimodè implere, que providè à
Nobis in iisdem Literis constituta fuerunt, neque
illis ulla in parte quovis sub pretextu contraire.
Illis etiam, qui quandocumque hoc munus susce-
pturi erunt mandamus, ac præcipimus sub iisdem
omnibus censuris, & poenis, ut nullo pacto au-
deant vel minimum actum explere, nisi antea &
ipsi juramentum prædictum præstiterint, quin nec
tanquam Presbyteri Sæculares ab Ordinariis Lo-
corum deputati, seu veluti simplices Religiosi, vel
quovis alio titulo & nomine, Christifidelium Con-
fessiones excipere, Conciones habere, aut Sacra-
menta ministrare, sed omni prorsus careant pote-
tate; derogando quibusvis privilegiis, sibi ipsis,
aut vestra respectivè Religioni, Ordini, Congre-
gationi, & Societati, etiam Jesu, specialiter,
aut generaliter à Nobis, & à Prædecessoribus
nostris quacumque ex causa concessis. Juramen-
ta prædicta sæculares Missionarios coram Locorum
Ordinariis, Regulares coram Superioribus, vel
Apostolicis Vicariis præstare demandamus, Vica-

Illius obser-
vantia, & exe-
cutio ipsis
demandatur
sub censuris,
& aliis poenis.

Sub quibus
præcipitur
eisdem, ut
juramentum
præstent de
implendis
omnibus in
ea contentis.

Nullus in
posterum
quocumque
titulo Missio-
nis exercitio
se immittat,
nisi juramen-
tum hujus-
modi emise-
rit.

1744.

Idem servetur ab Episcopis.

Cum onere remittendi ad Congreg. de Propag. Fide exempla juramenti praefati ab eisdem subscripta.

Injungitur Episcopis, & aliis, tam praesentis, quam praecedentis Episcopala publicatio, & transmissio.

Formula Juramenti a Missionariis praestandi.

Formula Juramenti ab Episcopis praestandi.

rios vero ipsos & Superiores in manibus Episcoporum. Nec eadem tantum verbo proferre, sed scripto juxta formam per Nos praescriptam, & infra adnotandam, ac propria manu subscribere teneantur, sub iisdem Censuris, & poenis. Hoc etiam juramentum praestandum fore mandamus, ac requirimus ab illis, qui ad Episcopale munus ab hac Sancta Sede promoveri meruerint, vel ipsomet die, quo in manibus Episcoporum Solem nem emissuri erunt Fidei professionem, vel in actu eorum consecrationis. Quorum juramentorum subscripta exemplaria, relicta isthic in Archivis authentica copia, ad Congregationem de Propaganda Fide, per Episcopos, & Superiores Regulares respectively transmitti volumus, a qua ad illam S. Officii remittantur, ut sint obsequii erga Nos, nostrasque jussiones, puritatis, integritatiq; Fidei vestra monumenta. Ne vero tam Literarum nostrarum sub praedicta die 24. Augusti 1734., quam praesentium, ullus ignorantiam allegare valeat, hortamur Fratritates vestras, ac in Domino obtestamur, ut quo primum illas, atque praesentes receiveritis, statim publicare faciatis, ac ad singulos Missionarios, sive Seculares, sive Regulares fuerint, sub vestra respectively Jurisdictione degentes, easdem transmittatis. Hoc ipsum praecipimus Apostolicis Vicariis, aliisque Regularium Superioribus. Contrafacientes, vel negligentes declaramus incurrere ipso facto poenam suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiae; Regulares autem Excommunicationis latae sententiae, privationis Officiorum, & vocis activae, & passivae.

Formula autem juramenti, sicut praemittitur, a Missionariis praestandi, est, quae sequitur, videlicet. Ego N. Ordinis N., seu Societatis Jesu Missionarius ad Regnum N., vel ad Provinciam N. in Indiis Orientalibus a Sede Apostolica, vel a meis Superioribus, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas missus, vel destinatus, parendo praecipito Sanctissimi Domini Nostri Papae Clementis XII. per Literas Apostolicas in forma Brevis datas die 13. Maii anno 1739. inuncto omnibus Missionariis in dictis Missionibus, praestandi juramentum fideliter servandi dispositionem Apostolicam circa ritus Malabaricos ad formam Literarum Apostolicarum in forma Brevis ejusdem Sanctissimi Domini Nostri die 24. Augusti 1734. incipient. Compertum, exploratumque: mihi per integram ejusdem Brevis lecturam optime noto; promitto, me plenè & fideliter paritutum, illudque exactè, integrè, absolutè, & inviolabiliter observaturum, & absque ulla tergiversatione adimpleturum, necnon ad formam dicti Brevis instructurum Christianos mihi commissos tam in Concionibus, quam in privatis instructionibus, ac praesertim Catechumenos, antequam baptizentur, & nisi promittant observantiam dicti Brevis, ejusque dispositionum, & prohibitionum, me ipsos non baptizaturum, prout quoque curaturum omni studio, quo poterò, ac omni diligentia, ut sublatis Gentium caeremoniis, illi a Christianis suscipiantur & retineantur ritus, quos Catholica Ecclesia piè praescripsit. Si autem (quod Deus avertat) in toto, vel in parte contravenerim, toties poenis a Sanctissimo Domino Nostro impostis in Decreto, seu Literis Apostolicis, ut supra, super praestatione hujus juramenti, mihi pariter per integram lecturam notis, me subiectum agnosco, & declaro. Ita tactis SS. Evangeliiis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & haec SS. Dei Evangelia.

Ego N. manu propria.

Formula vero juramenti, ut supra, praestandi ab Episcopis, est, quae sequitur, videlicet. Ego

N. Episcopus Civitatis N. memor juramenti a me praestiti in actu meae solemnis Consecrationis, quo Romano Pontifici fidem, subjectionem, & obedientiam promisi, tum in super eorum, quae provide sanxit Clemens XII. Pontifex Maximus circa ritus Malabaricos in Literis Apostolicis in forma Brevis, Episcopis, & Missionariis usque sub die 24. Augusti 1734. transmissis, parendo mandatus Sanctitatis Suae per alias similes Literas die 13. Maii anno 1739. inunctis, ut in argumentum meae erga Apostolicam Sedem obedientiae non minus, quam filialis obsequii, me jurandi Religione obstringam, juro, & promitto, me plenè, & fideliter easdem Literas Apostolicas sub dicta die 24. Augusti 1734. executurum, atque ea, quae in illis praescripta sunt, exactè, integrè, absolutè, ac inviolabiliter observaturum, curaturum pariter, quantum in me erit, ut ii omnes, qui mea in Dioecesi Missionarii, & Sacerdotes sunt, vel futuri erunt, illas eodem prorsus modo in omnibus servent, atque exequantur, & contra inobedientes, si qui fuerint, me processurum ad formam Brevis sub die 13. Maii anno 1739. aut tandem sublatis Gentium caeremoniis, illi a Christianis recipiantur ritus, quos Catholica Ecclesia piè praescripsit, ac jugiter servat. Utque de hac mea voluntate, juramento, filialique obsequio erga Romanum Pontificem, ejusque mandata, perenne existat monumentum, propria manu me subscribo.

Ego N. Episcopus N.

Ceterum est magna Nobis spes sit, Fratritates vestras, & Missionarios omnes, nostras voces, & monita excipere diligenter, ac filiali obsequio exequi, curam insuper sollicitudinemque plurimam gerere, ut tam Orthodoxae Religionis puritati, integritatiq; quam Gentium saluti adjumento sitis, omnesque in hanc unam rem, maximam utique, labores, sudoresque conferre, ut tandem, qui Christi amplectantur Fidem, superstitiones averferent ritus, eosque tantum suscipiant, & retineant, quos Catholica Ecclesia piè praescripsit, ac jugiter servat; attamen pro Pastoralis Officii debito, ac Paternae Charitatis stimulo, iterum, iterumque commonere non desistimus; ne a Pastorum Principe in custodia Gregis sui minus vigilasse didicemus; & Vobis interim in auspiciis bonorum omnium Apostolicam Benedictionem impertimur. Datum Roma apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XIII. Maii MDCCXXXIX. Pontificatus Nostri Anno Nono.

§. 18. Haec Clementis XII. Literas alite subsecutae sunt praenominatis earum Regionum Episcopos peculiariter inscriptae, quibus idem Pontifex & conceptum animo intimum dolorem, ob nondum sibi delatam certam exoptatamque noticiam de praestata Apostolicis mandatis debita observantia, gravibus verbis patefecit, & eorundem Episcoporum zelum ac religionem excitare curavit, ut ipsi exemplo ac diligentia sua praerentes, ceterorum obedientiam sollicitè promoverent. Harum Literarum hujusmodi exemplum est:

§. 19. Venerabilibus Fratribus, Episcopis in Regnis Indiarum Orientalium Madurensi, Mayssurensi, & Carnatensi.

CLEMENS PP. XII. Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Continere labia nostra non possumus, quin vos, Venerabiles Fratres, Apostolica voce iterum alloquamur; Molestè Nos, imò graviter ferre, usque adhuc certam denunciationem minime accepisse, qui tandem exiit contigerit Nostri Literis, quas die 24.

1744.

Adhortatio pro omnium executione.

Idem Clementis XII. ad Episcopos peculiariter scribit sub eadem data.

Tenor Epistolae in simili forma Brevis.

Conqueritur de incepto exitu primae Epistolae, & debita responsio exquirat.

Au-

1744.

1744.

III. Ut de-
tur explica-
tio Articuli
de assistentia
PARIS, pre-
benda, pro

disseminatam jam ac diffusam Fidem in vastissi-
mis illis Regionibus, quarum Incolæ ingenito
veluti horrore, seu potius inveterato & commu-
ni præjudicio, ita salivam averfantur, ut de eo
evellendo propè jam sit ab eis desperatum.

§. 26. Tertium, ut aperta, atque plana tra-
datur interpretatio præcepti à Cardinali Tour-
nonio Missionariis gravissimè injuncti, atque
ab Apostolica Sede confirmati, eisque incul-
cati, ut abjectissimum hominum genus, vulgo
Pareas, minimè deserant, sed cum domi ali-
quo morbo laborantes detinentur, eos invi-
sant, eisque, cum opus fuerit, Sacramenta
ministrant, omnibusque erga eos charitatis at-
que pietatis officiis defungantur. Nam, sine
aliqua præfati Decreti declaratione, perniciem
eis, qui Christianæ Religioni nomen dede-
runt, imminere profus arbitrantur, Genti-
liumque ad Fidem conversionem impossi-
bilem penitus evasuram. Itaque eorundem Pa-
rearum salutem providendum esse rentur, non
adigendo Sacros Operarios ad ingrediendum
eorum Domos, quod certè, ut asserunt, exi-
tio Missionibus foret, sed alia ratione; at-
que ea potissimum, quam ipsi primo induxe-
runt, quaque usi sunt post Apostolicas etiam
Litteras promulgatas, quarum initium *Comper-
tum exploratumque*, obtentu verbalis cujusdam
declarationis, quam ipsis suis Missionum Pro-
curator significaverat.

Juxta præ-
tentum vivæ
vocis Oracu-
lum Clemen-
tis XII.
Quod tamen
Oraculum
nunquam e-
manatum de-
claratur.

§. 27. Rumore itaque ad Nos allato de hu-
jusmodi vocali declaratione, quæ Clementi Pa-
pæ XII. Prædecessori nostro tribuebatur, & cu-
jus etiam exemplum monumentumque in Actis,
& Tabulario Sanctæ Inquisitionis relatum fuis-
se atque reconditum ferebatur, exemplum monu-
mentumve hujusmodi diligentissimè exquiri man-
davimus. Cumque illud nusquam inventum sit,
longa licet atque exactissima indagine investi-
gatum; cum etiam Administris, quorum custo-
diæ mandandum fuerat, ea de re per Nosmet-
ipsos interrogati, nihil hujusmodi à se visum,
nihil auditum fuisse, & nunquam ad se perve-
nisse prædictam declarationem; proptereaque &
in Actis, & in Archivo desiderari, constanter
& indubitè affirmaverint: cum denique ipsius
Nostri Prædecessoris ea de re mentem atque
sententiam, in Apostolicis ejus Litteris supra re-
latis luce ipsa clarius expressam, exploratamque
haberemus; totum hoc gravissimum & invetera-
tum negotium, cum approbatione & consilio
Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Car-
dinalium Generalium Inquisitorum, ut supra,
deputatorum, tandem adjudicare ac definire
deliberavimus. Auditisque propterea tum eor-
undem Venerabilium Fratrum Nostrorum, tum
etiam Consultorum sententiis, ac rursus ad
trutinam revocatis, & coram Nobis multum
diùque perpensis atque discussis moderationibus
illis, quas postularunt à Nobis illi, qui duram
atque difficilem Decretorum toties enunciato-
rum integram absolutamque observantiam exis-
timarunt, in hunc, qui sequitur, modum, sta-
tuimus, atque decrevimus.

Et Pontifex,
eo non at-
tento, circa
relatas que-
stiones sta-
tuit, ut in-
fra.

I. Juramen-
tum præfari
& servari ju-
bet, & cen-
suras confir-
mat.

§. 28. Ac primo quidem, animadvertentes
impositam Jurisjurandi legem esse veluti salu-
berrimum antidotum extinguendo gliscientium
litium, discordiarumque veneno, aptissimum-
que ad cohibendam licentiam libertatemque
opinandi, interpretandi, agendi denique pro-
libito in re tam gravi & periculosa, frænum
existere; Censuras quoque à prædicto Clemente
XII. Prædecessore Nostro in enunciatis Litteris,
incipientibus *Concredita Nobis* constitutas, ad so-
los dumtaxat pertinere Apostolicæ legis præcep-
torumque violatores, easdemque in hujusmodi
tantum refractarios, quorum animos neque Ec-
clesiasticæ mansuetudinis officia, neque paternæ
admonitionis charitas vincere, aut inflectere ullo

modo possent, justissimam pœnam esse & fore
reputantes; non solum inopportunitatem cen-
surarum, Jusjurandum aliqua in parte remittere,
aut moderari Censuras, quod primo fuit ab illis
propositum; verum etiam, de prædicto consi-
lio & assensu, ac de plenitudine Potestatis à
Deo Nobis conceditæ, illud, illasque proba-
mus, confirmamus, & innovamus, illudque, &
illas omne robur & firmamentum, omnemque
vim & efficaciam in posterum semper habere,
suosque plenarios & integros effectus fortiri & ob-
tinere, atque ab illis, ad quos spectat, & pro
tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter
& inconcussè observari decernimus & jubemus.

§. 29. Quod autem attinet ad secundam pos-
tulationem, de proroganda supradicta dispensa-
tione, quam Prædecessor Noster in decemium
concessit, ut scilicet per id temporis, in Sa-
cramento Baptismatis conferendo, salivæ usum
abstinere, & sacras insufflationes in occulto ad-
hibere liceret, non tamen hoc generatim, neque
indistinctè, sed ubi gravis aliqua & certa neces-
sitas postulare, ut luculentius in ejusdem Litteris
Apostolicis, quarum initium *Comper-
tum exploratumque* expressum est; Nos declarare satis
non possumus, quàm ægrè feramus, quod nullis
adhuc certis indicis aut argumentis cognos-
cere potuerimus, utrum Missionarii per id de-
cennii tempus, quod jam elapsus esse dignos-
citur, ad Apostolicarum Litterarum præscrip-
tum, in eo pro viribus elaboraverint, atque cæ-
quâ par erat, fide, ac diligentia, omne suum stu-
dium, operamque adhibuerint, ut vanus ille
horror, & parum æqua aversio prædictorum
Sacramentalium, quæ Gentium illarum animis
insidere fertur, sensim emendata, demum ab eis-
dem penitus deponeretur. Nemo quippè igno-
rat, Sacramentalium, de quibus agitur, usum
sive institutionis antiquitas, ex qua Ritus illi in
Ecclesiam derivati sunt, sive multiplex myste-
riorum significatio, quæ in illis continetur, si-
ve demum Romanæ Ecclesiæ omnium Magis-
træ spectetur auctoritas, quæ eosdem in suis Ri-
tualibus receptos inviolabiliter observari præce-
pit, jure, ac meritò venerandum esse, præci-
puoque semper in honore habendum, & con-
sequenter incapacem prois recipiendæ Baptis-
matis Gratiæ eum esse, qui falso sibi persuase-
rit, insufflationes, atque salivam aptam haud
esse materiam Sacramentalium caeremoniarum,
gravissimique piaculi expertem non futurum,
qui sic opinanti conferre illud auderet.

II. Quæritur
doctum non
esse de obser-
vantia De-
creti Cle-
mentis XII.
circa Sacra-
mentalia in
Baptismo ad-
hibenda.

Horum di-
gnitatem, &
reverentiam
commendat.

Super qui-
bus nefas est
Cæcerimonias
erant.

§. 30. Et quamquam exploratum esset, Gen-
tes illas hoc pravo errore minimè detineri, sed
ob id tantùm à prædictorum Sacramentalium
usu abhorre, quod ingenitâ quadam, ut fe-
runt, aversione salivam anhelitumque abomi-
nentur, non minori tamen industria Sacris
Ministris additendum est, ut ex eorum animis
perperam conceptum horrorem, ineptamque
aversionem eliminant atque ablegent: aliter ti-
mendum merito esset, ne illarum Regionum
Neophiti, confirmata in ipsorum mentibus hu-
jusmodi abominatione, eo usque desipiant, ut
eamdem etiam transferant ad miracula, quæ per
salivam Christus Redemptor Noster edidit; ip-
sumque propterea miraculorum & salutis nostræ
Auctorem, quo nihil profectò magis impium ex-
cogitari potest, averfentur. Utque alia prætere-
amus, illud tandem non diutius est differendum,
ut in Regnis Madurensi, Mayssurensi, & Car-
natenfi, Baptismi Sacramentum ritè sanctèque
ministraretur, iisdem adhibitis Sacramentalibus,
& caeremoniis, quibus Romana utitur Ecclesia,
ex qua ad Gentes illas Fidei lux propagata est,
dedicantque tandem novelli Regionum illarum
Fideles id horrere, quod Deus dignatus est
facere.

§. 31. Verumtamen, ut memorata Sacramen-
talia

Concedit
prorogatio-
nem dispen-
tialium

1744.

fationis ad aliud decennium à die datæ præsentium.

Præscribit Episcopis, & Missionariis quomodo ea uti debeant.

Et, ut Malabares in hac materia per eam opinantes ad Baptisum non admittant.

Atque interim eos instruere curent.

Absque spe ulterioris dispensationis.

III. Decretum Card. Turnonii circa Pareas iustum, & necessarium declaratum.

tatum prædictorum abominatio suaviter, leviterque ex eorum animis divelli possit, neve huiusmodi lex, quæ Sacramentalium usum præscribit, ad nimiam in speciem severitatem exacta, eas adducere calamitates videatur, quæ ex illa, tamquam è fonte, in Ecclesias atque Missiones dimanaturæ denunciantur; Nos enarratis de causis dispensationem, quam Prædecessor Noster in Literis jam relatis concessit, iterum concedendam, prorogandamque decrevimus in aliud decennium, quod à die datæ præsentis Nostre Apostolicæ Constitutionis est inchoandum.

§. 32. Ex quo fas est intelligere, non eam esse aut fuisse nostram & Apostolicæ Sedis sententiam, quod scilicet nullus dispensationis locus esse possit in huiusmodi Sacrorum Rituum, & Sacramentalium materia, nec ulla dispensanti necessitas, aut sufficiens causa unquam valeat allegari. Verum, quum ex rationibus superius allatis, nullo pacto permitti valeat, venerabiles ad eodè Ritum, ac traditum à Patribus, sancteque ab Ecclesia servatum huiusmodi Sacramentalium usum, penitus aboleri; vel eorum contemptui, aut erroribus circa eadem inducendis, vel jam conceptis amplius confirmandis, occasionem præberi; idcirco omnibus dictorum Regnorum Missionariis districtè præcipimus, ut hac dispensatione benignè à Nobis indulta, non nisi certis in casibus, & cum gravis id necessitas postulabit, de quo eorum conscientiam oneramus, utantur, nec nisi in prædictis casibus salivæ usum in administratione Baptismatis possint omittere, & occultas adhibere insufflationes; modo si, qui se baptizandos offerunt, in ea non sint opinione, ut credant salivam, atque insufflationes huiusmodi ineptam esse, atque indecentem Sacramentalis Ritus materiam; qui enim ad eodè falsam, atque distortam persuasionem imbuti essent, tamquam indigni, & incapaces Sacramenti Baptismatis licet suscipiendi, ab eo repellendi essent. Volumus autem, atque omnibus & singulis prædictorum Regnorum Episcopis & Missionariis in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, & expressè iubemus, ut & communibus studiis atque consiliis, & singuli pro virili parte, intra præfixum decennii tempus, omnibus viribus nervisque contendant, & quemadmodum fuerat eisdem à sanctæ memoriæ Prædecessore Nostro imperatum, non intermissis laboribus assidue curent, ut ex illarum Gentium animis errorum tenebræ, malefanaque opiniones, quibus obsecantur, & miserimè detinentur, penitus discussæ, ac radicibus evulsæ eliminentur. Ut verò indultum prorogatumque à Nobis tempus, sanctissimis Romanæ Ecclesiæ caeremoniis prædictis, quæ tamdiu à Sede Apostolica commendatæ atque inculcatæ fuerunt, facilius apud Nationes illas insinuandis verè conducat, utque ulterior huiusmodi Rituum præmissio (quam tamen extra veræ necessitatis casus, ut supra, nullatenus concessam aut licitam esse, iterum declaramus), alendis Populorum erroribus, atque difficultatibus augendis confirmandisque ansam non præbeat; universis Gentium illarum Episcopis, & Missionariis prædictis notum esse volumus, hoc exacto decennio, nullis aut precibus, aut rationibus, quæ porrigi, proferrique unquam possent, aliam denuò prorogationem concessum iri.

§. 33. Ad tertium denique quod pertinet postulatam, ut nempe apertius atque distinctius declaretur Decreti articulus, quo laudatus bonæ memoriæ Carolus Thomas Cardinalis Turnonius sancivit, ut Missionarii ad Pareas ægrotaantes accedant, ut Sacramenta exiderantibus etiam domi ministrarent, ut denique illis omnia præstent spiritualia subsidia, quæ Charitas, Religio, & Offitii ratio Evangelicis Operariis,

nullo discrimine, nulloque respectu, Fidelibus universis, adversa præsertim valetudine conflictatis, administranda præscribunt: nemo profectò non videt, quantumvis maximæ proponatur difficultates, in quas incurrere Missionarii se posse dicunt, si huic præcepto tam iusto, tam sancto parere velint; ferentium tamen nullo modo esse, quod Casas humiliorum huiusmodi hominum ex morbo decumbentium subire reculent, atque illos in summo etiam vitæ discrimine, aut Sacramentis omnino carere sinant, aut saltem eorum tem percipiendorum maximam illis ingerant difficultatem. Nulla etenim apud Deum est personarum acceptio; nec ullum despiciere fas est eorum, quos Unigenitus Dei Filius per novam generationem sibi conjunctos, non confunditur Fratres vocare; quin immo *elegit Deus pauperes in hoc Mundo, divites in Fide, & hæredes Regni, quod repromisit diligentibus se.* Quæ qui contemnunt, exhorantes pauperem, & Fratrem humilem confundentes in humilitate sua, hi porro longè nimis discedunt à doctrina, & exemplo Christi Domini Salvatoris Nostri, qui Nos, non Divina tantum voce, sed magis etiam atque illustribus factis edocuit, quanti apud Nos esse debeant, qui pauperes, atque abjecti per Mundi insaniam vocantur: *Ecce enim, agebat S. Gregorius Pontifex Maximus, ire non vult Filius Dei ad Filium Reguli, & tamen venire paratus est ad salutem Servi. Certe si nos cuiuspiam Servus rogaret, ut ad eum ire deberemus, protinus nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet, dicens: non eas, quia temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vilescit. Ecce de Cælo veni, qui Servo in Terram occurrere non despiciit.*

§. 34. Quare ut gravissimo huic malo remedium afferrent Prædecessores nostri Romani Pontifices Gregorius XV., Alexander VII., & Clemens IX. in suis Apostolicis Litteris die xxxi. Januarii Anni mdcxxiii., die xviii. Jan. Anni mdcxviii., & die xiii. Septembris Anni mdlxix. respectivè datis, omni animorum contentione, atque zelo obtinere curarunt (quod & Nos eorum vestigiis inhaerentes summo opere opramus, & quantum in Domino possumus, districtè præcipimus, & mandamus), ut Nobiles cum Plebeis in unam eandemque Ecclesiam convenientes, una simul Divini verbi pabulo reficerentur, & Ecclesiæ Sacramenta reciperent, utque Missionarii Regnorum, Provinciarumque Orientalium Indiarum, sui officii memores, ita animo essent comparati atque dispositi, ut non secus ac Nobilibus, abjectis quoque, & infimæ fortis hominibus, in iis, quæ ad spirituales eorum profectum pertinent, præsto essent, illisque in propriis etiam domibus, etsi humillimis ac sordidis, Sacrum Viaticum ministrare minime recusarent. At, quod maxime Nos angit, sive ob immodicum illum honorem, quo claro genere nati infimæ Plebis homines, ut fertur, ita avertantur, ut vel illorum contactu se commaculari, nobilitateque, & gradu cadere sibi persuadeant, (qui tamen horror cum sit Christi lege damnatus, è Christianorum animis omnino est eliminandus); sive ob patrias leges, imperiaque Regum idololatrarum, quibus Christiani in iis Regionibus subjecti sunt, aliave tandem de causa id evenerit; frustra certè fuerunt Prædecessorum nostrorum consilia, paternæ exhortationes, præcepta demum, quæ usi sunt, ut infimi huius generis hominum conversioni ac salutis procurandæ, quantum optaverant, plenè confulerent, atque providerent.

§. 35. Cùm verò & Nos, Christi Domini documentis, Prædecessorumque Nostrorum exemplo excitati, anxie cogitavimus, quâ ratione illud tandem reipsa consequi possemus, quod eidem Prædecessoribus Nostris tantopere cordi

1744.

Idque confirmat ex Sacris Scripturis, & Patribus.

Prædecessorum super ea præcepta revocat, & nonnullum impleta dolet.

Missionarii Societ. Jesu proponunt Pontifici se aliquos deputaturos ad præcipuam Pareas curam.

1744.

fuit; opportunè accidit, ut Societatis Jesu Missionarii, quorum villicationi Regnorum Madurensis, Mayffurenfis, & Carnatenfis Missiones potissimum conceditæ sunt, postquam declarari à Nobis articulum de Pareis postularunt, paratos se Nobis obtulerint, pollicitique sint (modò id Nos ipsi probaremus) certos aliquos delegare Missionarios, qui Pareis convertendis, dirigendisque præcipuè dent operam. Quod quidem eorum consilium, quo Parearum conversioni & salutì satis benè consultum fore confidimus, paterno gaudio suscipientes, pro temporum circumstantiis probandum, commendandumque esse duximus, oblationisque Nobis factæ, ac religiosi promissi exemplum ab eorum Præposito Generali subscriptum, in hujus Romanæ, atque Universalis Inquisitionis Tabularium referri, perpetuoque asservari mandavimus.

Pontifex id probat.

Et charitatem erga omnes inculcat ex doctrina Apostoli, & ipsius Christi.

Jubet deputari sufficientem numerum Missionariorum, qui Pareis assistant.

Et alios aliorum loco subrogari.

Et de hujus Decreti implemento doceri intra quinquennium, & de superiori intra decennium.

§. 36. Præmonemus itaque in primis Partium illarum Missionarios universos, ut quæ Apostolici eorum ministerii erga Fideles omnes ex Divina institutione potissimæ partes sunt, minimè obliviscantur; ac seriò perpendentes, quod inter eos, qui filii Dei sunt, per Fidem quæ est in Christo Jesu, juxta doctrinam Apostoli, jam non est servus neque liber, non est masculus neque fœmina, sed omnes unum sunt in Christo Jesu; quod ipse quoque Salvator noster à Deo Patre suo postulerat pro omnibus, qui credituri erant per verbum Discipulorum in ipsum, rogans nimirum: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, & ego in te, ut & ipsi in Nobis unum sint, ut credat Mundus, quia tu me misisti*; novos credentes instruant, oportere illos eo mutæ charitatis vinculo inter sese colligari, ex qua veluti tessera, & Divini Filii ab æterno Patre missionem, & Christianæ Religionis veritatem faciliè Gentiles agnoscant.

§. 37. Deinde verò tot statim pro Pareis Missionarios deputari volumus & præcipimus, quot necessarii, & re ipsa sufficientes reputabuntur, pro eorum debita cura singulis in locis exercenda; qui peculiari studio eorundem domos, ubi ægrotant, pro viribus petant, ad eos invisendos, ac piis sermonibus, ac precibus, Sacramentorumque pabulo recreandos, eosque demum in extremo vitæ discrimine constitutos sancto infirmorum Oleo delinendos, absque Personarum, aut sexus exceptione. Ubi verò contigerit præfatos Missionarios ad Parearum curam præcipuè deputatos, aut eorum aliquem, è vivis excedere, vel aliò abire; alterum, alterius loco continuo subrogari mandamus; & intra spatium quinquennii à die datæ præsentium, certissima atque authentica documenta de mandato nostrorum executione Apostolicæ Sedis reddi debere præcipimus; Quod si intra quinquennii spatium hujusmodi documenta reddita minimè fuerint, vel iis redditis, minimè constiterit alios Missionarios ad præcipuam illam Parearum curam exercendam subrogatos fuisse in eorum locum, quos vel obisse, vel alià de causa officio deesse contigerit: tum etiam, si intra spatium annorum decem, omnes non fuissent adhibitæ diligentia, quæ tam à Prædecessoribus nostris, quam à Nobis ipsis superius præscriptæ sunt, ad evincendum expellendumque horrorem, quo Gentes earum Regionum insufflationes atque Salivam in Sacramento Baptismatis administratione & susceptione, averfari dicuntur: de quo tamen minimè dubitare Nos finit filialis obedientia, quam ii præ cæteris Missionarii in Apostolicam Sedem se profiteri gloriantur; aut deniquè si omnes adhibitæ diligentia frustra cessissent: quod secus fore confidimus, dum mentis nostræ oculos ad Misericordiarum Patrem, totiusque consolationis Deum, cujus agitur causa, convertimus; in quemcumque even-

tum, ne Missiones illas tot Virorum laboribus ac sanguine fundatas deseramus, à quo sane longissime absumus; decernimus, & mandamus, ut alii Missionarii sive Sæculares, sive Regulares ex alio coetu, vel instituto, in ea Regna mittantur; ut experiamur num Deus, cujus incomprehensibilia sunt judicia, in aliorum Operariorum villicationem divitiis misericordie suæ effundere decreverit, eorumque labore, atque industria illos fructus in præfatis Regionibus & Gentibus producere, quos Missionariorum nunc ibi laborantium sudoribus, nulla licet ipsorum culpâ vel omissione, consequi non potuerimus.

§. 38. Et quamquam confidimus Missionarios nunc & pro tempore ibi existentes, pro suo erga Apostolicam Sedem obsequio, ab excitantibus turbis alienos futuros, nec ullum jussionibus Nostris obstaculum aut impedimentum allaturos, si dum ipsi in iis Regionibus commorantur, eò novi Missionarii accederent, ibique versarentur; tamen quoniam Apostolici muneris id à Nobis ratio exigit, ut caveamus pericula, quæ Christianæ charitati ostendiculo esse possent; hinc est, quod Societatis Jesu Missionarii, qui in Madurensi, Mayffurenfi, & Carnatenfi Regnis tunc erunt, virtute sanctæ obedientiæ jubemus atque præcipimus, ut quicumque casus ex supradictis evenerint, quo vel omnia, vel aliqua ex his, quæ per præfatos Literas Nostras circa præmissa decrevimus & observari mandavimus, intra præfinitum respectivè tempus, integrè, exactèque, ut par est, impleta non fuerint, sive id ex eorum factis, sive ex omissione, sive ex prava, & contra literalem earundem præsentium sensum distorta mentis & voluntatis nostræ interpretatione, sive demum ex qualibet aliâ causa, etiam de necessitate exprimenda, id contigerit; statim, relicti prædictarum Regionum Missionibus, quarum in iis Regnis exercendarum, & quocumque titulo, etiam deputatorum ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut simplicium suæ Religionis Presbyterorum, seu quolibet alio colore prosequendarum, jure omni, officio, & facultate ex eo tempore in posterum jam nunc eos à Nobis privatos, & immunitos declaramus, atque ex nunc prout ex tunc, & è contra, auctoritate Apostolica, & earundem præsentium tenore privamus, & immittimus, illic, non expectatâ aliâ nostrâ, & Sedis Apostolicæ delatione, jussione, aut sententia, in Europam revertantur, uberioris, ut speramus, in hiis Partibus fructus relaturi.

§. 39. Demum, etsi ii Missionarii, qui moderandas censuras, dispensandum super insufflationum, & Salivæ Ritu in Sacramento Baptismatis administrando, atque articulum de Pareis declarandum postulerunt, nil difficultatis præstulerint circa alia capita Decreti prædicti Caroli Thomæ Cardinalis Tournonii, & Apostolicarum Literarum Clementis Papæ XII., quarum initium *Compertum, exploratumque*; ex aliorum nihilominus Literis ingenti Nostrò dolore accepimus, ex Missionariis alios esse, qui nullâ habitâ interdicti à præfato Cardinali Tournonio lati, amplissimeque à Prædecessore nostro confirmati ratione, eo usque progrediuntur, ut Christianis Mulieribus gestare permittant monile collo suspensum, contra tamen testem Matrimonii, quod Regionis illius lingua *Taly* denominatum, effigiem quamdam habet informem Idoli, quod profanis earum Gentium nuptiis præfidere fertur; ipsique pariter Fidelibus, quo tempore ab illis nuptiæ celebrantur, permittant fructum, vulgò *Cocio* nuncupatum, frangere; ad hoc ut futurorum inde auspicia vel fausta, vel infausta desumant: Mulieribus demum, cum mensibus detinentur, Templi accessu, & salutaris Pœnitentiæ Sacramento interdicunt. Quam

1744.

Alii novos Missionarios in ea Regna mittendos statuit.

Et supradictos in Europam reverti jubet, sublata eisdem facultate exercendi Missiones.

Recensentur alii abusus in iis Missionibus, ut ferunt, perseverantes.

Gestatio Talr.

Fractio Cocco. Denegatio ingressus Ecclesiæ Mulieribus mensuratis.

obrem

1744.

Iique dam-
nantur.

obrem Nos animo reputantes, quam sit execrandum, Mulieres illas, quæ sub Crucis vexillo militant, ornatas incedere hujusmodi insignibus, quæ aut Idololatriam importent, aut de Gentilitatis superstitione suspecta sint, prout dubio procul est memoratum *Taly*, necessariò proinde damnatum: quàmque Christiani dedecet, ritus, caeremoniasque sequi, vel imitari, ethnicam superstitionem redolentes, quæ certè non vacat illa nuptiarum tempore in prædictis Regionibus ulitata præiati *Cocco* diffundere, quæ idcirco jure & merito pariter reprobata dignoscitur; quàm denique jultum sit, mensium tempore minimè arcere Templis, & salutari Penitentiae Sacramento fideles Mulieres, quas laudabili praxi admittit Ecclesia, Redemptoris vestigiis insistentis, qui sanguinis fluxu laborantem non abjicit: *Si enim*, ut olim scripsit laudatus S. Gregorius Magnus, *in sanguinis fluxu posita laudabiliter potuit Domini vestimenta tangere, cur que menstruum sanguinis patitur, ei non liceat Domini Ecclesiam intrare?*

Et injungitur observantia, & executio Decretorum S. Sedis, quæ in omnibus confirmantur.

§. 40. Hæc inquam reputantes, ac relatis & minimè ferendis abusibus pro Apostolici muneris ratione remedium adhibere quam maximè cupientes, mandamus, & virtute sanctæ obedientiæ, tenore præsentis nostræ Constitutionis perpetuæ legis vim habentis, jubemus atque districte præcipimus universis Episcopis, atque omnibus & singulis tam Sæcularibus, quàm Regularibus ex quocumque sint Ordine, Congregatione, Instituto, nominatimque ex Societate etiam Jesu, in Orientalium Indiarum Regnis Madurensi, Myslurensi, & Carnateni existentibus Apostolicis Missionariis, ut omnia & singula, quæ in supra insertis Clementis Papæ XII. Literis, quarum initium *Compertum exploratumque*, quas etiam auctoritate nostra, quantum opus sit, in omnibus, & per omnia approbamus, confirmamus, & innovamus, contenta sunt, tam quæ supradicta capita respiciunt, quàm alia quæcumque per easdem Literas præscripta, & definita, ad eorum normam, quæ idem Prædecessor Noster alteris pariter superioris insertis Apostolicis Literis, incipientibus *Concredita nobis*, constituit & sanxit, non solum ipsi pro virili parte integrè, exactè, absolute, inviolabiliter, perpetuèque observent atque adimpleant, verum etiam, quantum in ipsis est, ut ab universis Fidelibus, qui eorum curæ sunt concrediti, exactè servantur & impleantur, omni studio ac viribus curent atque contendant.

Adhortatio Pontificis ad Episcopos, & Missionarios.

§. 41. Denique eosdem Episcopos, & Missionarios omnes rogamus & obsecramus per Dominum Jesum Christum, & per charitatem Sancti Spiritus, ut nihil aliud sapientes, præter id, quod à Nobis & à Prædecessoribus Nostris constitutum fuit, salutare Dei, quod per eorum ministerium Regionum istarum Gentibus missum est, parti zelo ac puritate propagare non intermittant; omnique studio dent operam, ut nedum in novellis Christianis veteris hominis vestigia penitus expungantur, deleanturque, verum etiam quæcumque vel symbola, vel imagines, aut figuræ, atque omnis demum species mala, ipsaque veluti umbra, & odor ethnicae superstitionis ab ipsis eliminentur; illud cogitantes, ejusmodi caeremonias, vanique observationibus, quæ Idololatriæ reliquæ sunt, earum Gentium animos inextricabilibus veluti laqueis irretiri, ac vetulos ali confirmarique errores, quibus miserè detinebantur. Quod si aliquos Regionum illarum Fideles, veluti parvulos adhuc fluctuantes, Paganorum contemptus, contumelias, aut persecutiones, propter Ecclesiæ præceptorum, & Rituum observantiam, formidare confecerint; illud ipsis illustre monitum, quod Sanctus Augustinus Ecclesiæ

Doctor in pari argumento reliquit, commemorare, atque inculcare non desinant: *Si queritis, unde vincantur Pagani, unde illuminentur; quodque ad ipsos Evangelii præcones præcipuè dictum esse dignoscitur: Si queritis unde ad vitam vocentur; deserite solemnitates eorum, deserite nugæ ipsorum.*

§. 42. Volumus autem, atque decernimus, easdem præsentis Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod prædicti Missionarii, eorumque Procuratores, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu aliàs specificâ mentione & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati & auditi, causeque, propter quas præsentis emanaverint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuumque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris redacti, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari; sed ipsas præsentis Literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis à Sede præfata concessorum Privilegorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu obijci possent, minimè refragantibus, suos plenarios, & integros effectus fortiri & obtinere, easque propterea, omnibus & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus & omninò rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit inviolabiliter & inconcussè servari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfate Sedis Nuntios, aliove quoslibet quacumque præeminentiæ, & potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 43. Non obstantibus præmissis, & quantum opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quasi non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus; necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, & quarumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis Statutis & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus; privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisve quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus & specialissima mentione dignis, à Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunera-

1744.

Clausulæ efficaciæ pro omnimoda præsentium executione.

Aliter judicari, & interpretari prohibetur, cum Decreto irritanti.

Contrariis quibuscumque derogatur.

1744.

tionis, sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque Personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium pramissorum concessis, edictis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & lingulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & inferrentur, presentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad pramissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 44. Quia verò difficile foret, Litteras huiusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eandem prorsus fidem tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsi presentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 45. Insuper volumus & expresse mandamus, ut eadem presentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur & intimentur omnibus & lingulis memoratorum Missionariorum, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut, tam suo, quam prædictorum eis respectivè Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsonis huiusmodi in scriptis reddant; earum verò exempla prædicta, præter ea, quæ à Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum, ad Episcopos prædictorum Regnorum, legitime publicanda, de mandato pariter nostro, transmittentur, iidem Superiores, aut Procuratores Generales pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu Inferiores in Regnis supradictis degentes, cum archissimis præceptis, eandem Literas, & in eis contenta quæcumque plenariè, & integrè, ac verè, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi.

§. 46. Et nihilominus, quocumque modo eorundem presentium exempla in prædictis Regnis legitime publicata fuerint & promulgata, volumus, ut statim post huiusmodi publicationem, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ & notificatæ fuissent.

§. 47. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum approbationis, confirmationis, innovationis, declarationum, decretorum, præceptorum, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac

Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo quarto, pridie Idus Septembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
J. C. Boschi.
J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.
Loco † Plumbi.

Public. die 7. Octobris ejusdem Anni.

Approbatio Cultus ab immemorabili tempore exhibitæ B. Nicolao Albergati S. R. E. Cardinali, & Episcopo Bononiæ, ex Ordine Carthusianorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

QUONIAM ita comparatum est, ut ea, quæ aliàs accuratissimè expensa, & concordibus cum virorum pietate, ac sapientia ingnium suffragiis à Nobis ipsè sancita ac decreta fuerunt, novis deinceps supremæ Apostolicæ nostræ auctoritatis documentis approbata, & confirmata, universi Christianifideles majori cum fide, constantia, ac veneratione accipere, & debitæ executioni mandare consueverint: Eapropter Decretum, quod nuper super casu excepto à Decretis sel. record. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris nostri in Causa B. Nicolai Albergati edidimus, novo Apostolicæ confirmationis nostræ præsidio communitè satagimus. Huiusmodi autem Decretum est tenoris, qui sequitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

§. 1. Singulare Divina providentia consilium esse videtur, quod Nobis reservaverit initium, & progressum, quousque fieri potuit, Causæ B. Nicolai Cardinalis Albergati, qui Anno MCCCCXLIII. decessit: Quo cum Nos & patriam communem, & eundem Cardinalis Titulum Sanctæ Crucis in Hierusalem sortiti sumus; eademque Bononiæ Ecclesia, cujus ipse Episcopus inauguratus est Anno MCCCCXXVII, & ad mortem usque gubernavit, Nobis pariter gubernanda tradita est, & ad hanc usque diem gubernamus.

§. 2. Cum in minoribus Promotorem Fidei ageremus, Canonizationis ejus causam inducere tantatum est. Quod autem tunc perfici minime potuit, id tandem in Congregatione Ruum habita die xx. Julii MDCCXLIV., dilecto filio nostro Card. Pompejo Aldrovandi tunc Prodatorio, nunc Emilia Legato, referente, fuit deliberatum; atque ejusdem causæ introducenda, prout moris est, commisso manu nostra perquam libenter signata prodit.

§. 3. Decretis itaque Urbani VIII. Prædecessoris nostri inbarendo, subijci debebat examini observantia eorundem Decretorum; & cum Nobis compertum esset, in Archiepiscopali Curia Bononiensi Anno MDCLII. auctoritate Ordinaria conditum fuisse Processum, in quo varia documenta, ac testimonia de observantia prædictorum Decretorum asserbantur; atque inde etiam deducebatur, scientia, assensuque Episcoporum Bononiensium publicum cultum fuisse exhibitum B. Nicolao Albergati toto tempore, quod Urbani VIII. Decreta exigunt; præterea Jacobum Boncompagni Cardinalem Archiepisc. Bononiensem Anno MDCCXXV. sententiam de more pronunciasse, qua cultum illum ad formam ipsorum Decretorum exhibitum fuisse comprobabat.

1744.

Dat. die 12. Sept. 1744.

CVIII.

Proccium.

Tenor Decreti editi in causa B. Nicolai.

Introdutio Causæ.

Processus & sententia Ordinarii super casu excepto à Decr. Urb. VIII.

§. 4. Nos

Fides præstanda transumptis.

Tenor præsentium intimentur Superioribus Missionariorum, qui earum executionem promittant, & a Subditis exigant.

Eorundem exempla ad illos transmittantur cum opportunis præceptis.

Ipsæque presentes semel publicatæ omnes afficiant.

Sanctio poenalis.